

Europeiska unionens officiella tidning

L 123

Svensk utgåva

Lagstiftning

sextioandra årgången

10 maj 2019

Innehållsförteckning

I Lagstiftningsakter

FÖRORDNINGAR

- ★ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/711 av den 17 april 2019 om ändring av förordning (EU) nr 1303/2013 vad gäller medlen för den särskilda tilldelningen för sysselsättningsinitiativet för unga 1
- ★ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2019/712 av den 17 april 2019 om skydd av konkurrensen inom luftfarten och om upphävande av förordning (EG) nr 868/2004 4

DIREKTIV

- ★ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/713 av den 17 april 2019 om bekämpande av bedrägeri och förfalskning som rör andra betalningsmedel än kontanter och om ersättande av rådets rambeslut 2001/413/RIF 18

II Icke-lagstiftningsakter

FÖRORDNINGAR

- ★ Kommissionens delegerade förordning (EU) 2019/714 av den 7 mars 2019 om ersättande av bilaga I och om ändring av bilagorna II och VII till Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 211/2011 om medborgarinitiativet 30

SV

De rättsakter vilkas titlar är tryckta med fin stil är sådana rättsakter som har avseende på den löpande handläggningen av jordbrukspolitiska frågor. De har normalt begränsad giltighetstid.

Beträffande alla övriga rättsakter gäller att titlarna är tryckta med fet stil och föregås av en asterisk.

I

(Lagstiftningsakter)

FÖRORDNINGAR

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) 2019/711

av den 17 april 2019

om ändring av förordning (EU) nr 1303/2013 vad gäller medlen för den särskilda tilldelningen för sysselsättningsinitiativet för unga

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 177,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽¹⁾,

efter att ha hört Regionkommittén,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽²⁾, och

av följande skäl:

- (1) I Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1303/2013 ⁽³⁾ fastställs de allmänna och gemensamma reglerna för de europeiska struktur- och investeringsfonderna.
- (2) I Europeiska unionens allmänna budget för budgetåret 2019 ⁽⁴⁾ ändrades de sammanlagda medlen för sysselsättningsinitiativet för unga genom att åtagandebemyndigandena ökades för den särskilda tilldelningen för sysselsättningsinitiativet för unga för 2019 med 116,7 miljoner EUR i löpande priser, vilket gjorde att hela beloppet för åtagandebemyndigandena för den särskilda tilldelningen för sysselsättningsinitiativet för unga för hela programperioden höjdes till 4 527 882 072 EUR i löpande priser.
- (3) För 2019 ska de ytterligare medlen på 99 573 877 EUR i 2011 års priser finansieras genom den samlade marginalen för åtaganden inom marginalen för den fleråriga budgetramen för 2014–2020.
- (4) Det är lämpligt att föreskriva särskilda åtgärder för att underlätta genomförandet av sysselsättningsinitiativet för unga, på grund av det långt framskridna genomförandet av de operativa programmen för programperioden 2014–2020.
- (5) Med tanke på att det är bråttom att ändra de program som stöder sysselsättningsinitiativet för unga så att de omfattar de ytterligare medlen för den särskilda tilldelningen för sysselsättningsinitiativet för unga före utgången av 2019 bör denna förordning träda i kraft dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.
- (6) Förordning (EU) nr 1303/2013 bör därför ändras i enlighet med detta.

⁽¹⁾ Yttrande av den 22 mars 2019 (ännu ej offentliggjort i EUT).

⁽²⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 27 mars 2019 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 9 april 2019.

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1303/2013 av den 17 december 2013 om fastställande av gemensamma bestämmelser för Europeiska regionala utvecklingsfonden, Europeiska socialfonden, Sammanhållningsfonden, Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling och Europeiska havs- och fiskerifonden, om fastställande av allmänna bestämmelser för Europeiska regionala utvecklingsfonden, Europeiska socialfonden, Sammanhållningsfonden och Europeiska havs- och fiskerifonden samt om upphävande av rådets förordning (EG) nr 1083/2006 (EUT L 347, 20.12.2013, s. 320).

⁽⁴⁾ EUT L 67, 7.3.2019, s. 1.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Förordning (EU) nr 1303/2013 ska ändras på följande sätt:

1. I artikel 91 ska punkt 1 ersättas med följande:

”1. De medel för ekonomisk, social och territoriell sammanhållning som är tillgängliga för budgetåtaganden under perioden 2014–2020 ska uppgå till 330 081 919 243 EUR i 2011 års priser, i enlighet med den årliga fördelning som anges i bilaga VI, varav 325 938 694 233 EUR utgör de samlade medel som tilldelas Eruf, ESF och Sammanhållningsfonden och 4 143 225 010 EUR utgör en särskild tilldelning för sysselsättningsinitiativet för unga. Medlen för ekonomisk, social och territoriell sammanhållning ska indexregleras med 2 % per år inför programplanering och senare budgetering i unionens budget.”

2. I artikel 92 ska punkt 5 ersättas med följande:

”5. Medlen för sysselsättningsinitiativet för unga ska uppgå till 4 143 225 010 EUR av den särskilda tilldelningen för sysselsättningsinitiativet för unga, varav 99 573 877 EUR utgör de ytterligare resurserna för 2019. Dessa resurser ska kompletteras med riktade investeringar från ESF, i enlighet med artikel 22 i ESF-förordningen.

Medlemsstater som utnyttjar de ytterligare medlen för den särskilda tilldelningen för sysselsättningsinitiativet för unga för 2019 som avses i första stycket, får begära en överföring av högst 50 % av de ytterligare medlen för den särskilda tilldelningen för sysselsättningsinitiativet för unga till ESF så att de utgör motsvarande riktade investeringar från ESF i enlighet med artikel 22 i ESF-förordningen. En sådan överföring ska ske till de regionkategorier som enligt regionkategoriseringen är berättigade till en ökning av den särskilda tilldelningen för sysselsättningsinitiativet för unga. Medlemsstaterna ska begära överföringen i en begäran om ändring av programmet i enlighet med artikel 30.1 i denna förordning. Medel som tilldelats tidigare år får inte överföras.

Andra stycket i denna punkt ska tillämpas på alla ytterligare medel för den särskilda tilldelningen för sysselsättningsinitiativet för unga vilket innebär att medlen ökar utöver 4 043 651 133 EUR.”

3. Bilaga VI ska ersättas med texten i bilagan till den här förordningen.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Strasbourg den 17 april 2019.

På Europaparlamentets vägnar

A. TAJANI

Ordförande

På rådets vägnar

G. CIAMBA

Ordförande

BILAGA

"BILAGA VI

ÅRLIGA ÅTAGANDEBEMYNDIGANDEN FÖR ÅREN 2014–2020

Justerad årlig utveckling (inklusive tilläggsbetalningen till sysselsättningsinitiativet för unga)

	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020	Totalt
EUR, 2011 års priser	34 108 069 924	55 725 174 682	46 044 910 736	48 027 317 164	48 341 984 652	48 811 933 191	49 022 528 894	330 081 919 243"

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING (EU) 2019/712**av den 17 april 2019****om skydd av konkurrensen inom luftfarten och om upphävande av förordning (EG) nr 868/2004**

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 100.2,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽¹⁾,

efter att ha hört Regionkommittén,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽²⁾, och

av följande skäl:

- (1) Luftfarten spelar en avgörande roll för unionens ekonomi och unionsmedborgarnas vardag och är en av de effektivaste och mest dynamiska sektorerna i unionens ekonomi. Den är en stark drivkraft för ekonomisk tillväxt, sysselsättning, handel och turism och för såväl företagens som medborgarnas konnektivitet och mobilitet, i synnerhet inom unionens inre marknad för luftfart. Under de senaste decennierna har tillväxten av lufttransporttjänster i hög grad bidragit till att förbättra förbindelserna inom unionen och med tredjeländer och har varit en betydande drivkraft för unionens ekonomi.
- (2) EU-lufttrafikföretag står i centrum för ett globalt nätverk som kopplar ihop länder i Europa och med resten av världen. De bör ges möjlighet att konkurrera med tredjeländers lufttrafikföretag i en miljö med öppen och rättvis konkurrens. Detta är nödvändigt för att ge konsumenterna fördelar, upprätthålla villkor som gynnar framväxten av ett stort antal flygförbindelser inom unionen och säkerställa insyn, lika villkor och fortsatt konkurrenskraft för EU-lufttrafikföretag samt en hög sysselsättningsnivå av god kvalitet i unionens luftfartsindustri.
- (3) I en tid då konkurrensen hårdnar mellan lufttrafikföretag på global nivå är rättvis konkurrens en oeftergivlig allmän princip vid bedrivandet av internationella lufttransporttjänster. Den principen erkänns framför allt i Chicagokonventionen angående internationell civil luftfart av den 7 december 1944 (nedan kallad *Chicagokonventionen*) i vars ingress behovet av att internationella lufttransporttjänster fastställs på lika möjligheter erkänns. I artikel 44 i Chicagokonventionen fastställs också att Internationella civila luftfartsorganisationen (Icao) uppmanar till utvecklingen av internationell luftfart för att säkerställa att envar fördragsslutande stat har skälig möjlighet att genom lufttrafikföretag bedriva internationell lufttrafik och för att undvika diskriminering mellan fördragsslutande stater.
- (4) Principen om rättvis konkurrens är väl etablerad inom unionen där konkurrensnedvridande metoder omfattas av unionsrätten, som garanterar lika möjligheter och rättvisa konkurrensvillkor för EU-lufttrafikföretag och lufttrafikföretag i tredjeländer i vilka bedriver verksamhet i unionen.
- (5) Trots fortsatta ansträngningar från unionen och vissa tredjeländer, har inte principer om rättvis konkurrens fastställts i några specifika multilaterala regler, i synnerhet inte inom ramen för Icaos eller Världshandelsorganisationens (WTO) avtal, t.ex. Allmänna tjänstehandelsavtalet (Gats) och bilagan om lufttransport till det avtalet, från vars tillämpningsområde lufttransporttjänster i stor utsträckning har utelämnats.

⁽¹⁾ EUT C 197, 8.6.2018, s. 58.⁽²⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 14 mars 2019 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 9 april 2019.

- (6) Ansträngningarna bör därför ökas inom ramen för Icao och WTO för att aktivt stödja utvecklingen av internationella regler som garanterar rättvisa konkurrensvillkor mellan alla lufttrafikföretag.
- (7) Rättvis konkurrens mellan lufttrafikföretag bör helst behandlas i samband med lufttransport- eller luftfartsavtal med tredjeländer. De flesta lufttransport- eller luftfartsavtal som ingåtts mellan unionen eller dess medlemsstater eller båda dessa, å ena sidan, och tredjeländer, å andra sidan, har hittills dock inte innehållit fullgoda regler för rättvis konkurrens. Ansträngningarna bör därför ökas för att förhandla om införandet av klausuler om rättvis konkurrens i befintliga och framtida lufttransport- eller luftfartsavtal med tredjeländer.
- (8) Rättvis konkurrens mellan lufttrafikföretag kan också säkerställas genom lämplig unionslagstiftning som rådets förordning (EEG) nr 95/93 ⁽³⁾ och rådets direktiv 96/67/EG ⁽⁴⁾. I den utsträckning rättvis konkurrens innebär att EU-lufttrafikföretag skyddas från vissa metoder som tillämpas av tredjeländer eller av lufttrafikföretag i tredjeländer, behandlades frågan tidigare i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 868/2004 ⁽⁵⁾. Förordning (EG) nr 868/2004 har emellertid visat sig vara ineffektiv när det gäller dess underliggande allmänna syfte att uppnå rättvis konkurrens. Detta har särskilt gällt vissa av dess regler om definitionen av de berörda metoderna, andra än subventionering, och kraven när det gäller inledandet och genomförandet av undersökningar. I förordning (EG) nr 868/2004 föreskrevs dessutom ingen förenlighet med lufttransport- eller luftfartsavtal, som unionen är part i. Mot bakgrund av antalet och betydelsen av de ändringar som skulle krävas för att ta itu med dessa frågor, är det lämpligt att ersätta förordning (EG) nr 868/2004 med en ny rättsakt.
- (9) Konkurrenskraften inom unionens luftfartssektor bygger på konkurrenskraften i varje del av värdekedjan inom luftfarten och kan endast upprätthållas genom en kompletterande uppsättning åtgärder. Unionen bör föra en konstruktiv dialog med tredjeländer för att finna en grund för rättvis konkurrens. I detta hänseende är en effektiv, proportionell och avskräckande lagstiftning alljämt nödvändig för att upprätthålla villkor som gynnar framväxten av ett stort antal förbindelser inom unionen och säkerställa rättvis konkurrens med lufttrafikföretag från tredjeländer. Kommissionen bör därför ges befogenhet att genomföra en undersökning och vidta åtgärder när så krävs. Sådana åtgärder bör vara tillgängliga om metoder som snedvrider konkurrensen orsakar skada för EU-lufttrafikföretag.
- (10) Diskriminering kan innefatta situationer då ett EU-lufttrafikföretag är föremål för en differentierad behandling utan objektiv motivering, i synnerhet differentierad behandling beträffande priser för och tillgång till marktjänster, flygplatsinfrastruktur, flygtrafikföretags tjänster, fördelning av ankomst- och avgångstider, administrativa förfaranden såsom tilldelning av viseringar för utländska trafikföretags personal, de närmare bestämmelserna för försäljning och distribution av lufttransporttjänster eller *andra affärsrelaterade frågor*, t.ex. krångliga tullklaringsförfaranden eller andra illojala metoder av finansiell eller operativ karaktär.
- (11) Förfarandena bör slutföras utan gottgörande åtgärder enligt denna förordning om antagandet av sådana åtgärder skulle strida mot unionens intresse, med särskild hänsyn tagen till deras inverkan på andra personer, särskilt konsumenter eller företag i unionen, samt på upprätthållandet av ett stort antal förbindelser inom unionen. Vid bedömningen av unionens intresse bör särskild uppmärksamhet ägnas åt situationen i de medlemsstater som uteslutande eller i hög grad är beroende av lufttransport för sina förbindelser med resten av världen och samstämmighet med unionens politik inom andra områden bör säkerställas. Förfarandena bör också avslutas utan åtgärder om kraven för sådana åtgärder inte, eller inte längre, uppfylls.
- (12) När kommissionen fastställer huruvida antagandet av gottgörande åtgärder skulle strida mot unionens intresse bör kommissionen ta hänsyn till synpunkter från alla berörda parter. För att anordna samråd med alla berörda parter och ge dem möjlighet att höras, bör tidsfrister för att tillhandahålla information eller begära samråd specificeras i meddelandet om att en undersökning inleds. Berörda parter bör känna till villkoren för offentliggörande av den information de tillhandahåller och bör ha rätt att besvara andra parter kommentarer.

⁽³⁾ Rådets förordning (EEG) nr 95/93 av den 18 januari 1993 om gemensamma regler för fördelning av ankomst- och avgångstider vid gemenskapens flygplatser (EGT L 14, 22.1.1993, s. 1).

⁽⁴⁾ Rådets direktiv 96/67/EG av den 15 oktober 1996 om tillträde till marknaden för marktjänster på flygplatserna inom gemenskapen (EGT L 272, 25.10.1996, s. 36).

⁽⁵⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 868/2004 av den 21 april 2004 om skydd mot sådana subventioner och sådan illojal prissättning vid tillhandahållandet av lufttrafikföretags tjänster från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen som skadar EG-lufttrafikföretag (EUT L 162, 30.4.2004, s. 1).

- (13) För att kommissionen ska få tillräcklig information om eventuella omständigheter som motiverar att en undersökning inleds, bör alla medlemsstater, EU-lufttrafikföretag eller sammanslutningar av EU-lufttrafikföretag ha rätt att lämna in ett klagomål, som bör handläggas inom en rimlig tidsfrist.
- (14) För att säkerställa att denna förordning är effektiv är det av avgörande betydelse att kommissionen kan inleda ett förfarande på grundval av ett klagomål där det finns prima facie-bevis för risk för skada.
- (15) Kommissionen bör i denna undersökning beakta metoder som snedvrider konkurrensen i sitt sammanhang. Med tanke på den variation av metoder som kan förekomma skulle metoden och dess följder i vissa fall kunna vara begränsade till lufttransport på en rutt mellan två städer, medan det i andra fall skulle kunna vara relevant att beakta metoden och dess följder med avseende på det större lufttransportnätet.
- (16) Det är viktigt att säkerställa att undersökningen kan omfatta så många relevanta delar som möjligt. Därför bör kommissionen få möjlighet att utföra undersökningar i tredjeländer, efter samtycke från berörda enheter i tredjeländer och om dessa tredjeländer inte har några invändningar. Av samma skäl och i samma syfte bör medlemsstaterna vara skyldiga att efter bästa förmåga stödja kommissionen. Kommissionen bör genomföra undersökningen på grundval av bästa tillgängliga fakta.
- (17) Vid undersökningen kan kommissionen ta under övervägande om metoden som snedvrider konkurrensen även utgör en överträdelse av ett internationellt lufttransport- eller luftfartsavtal eller något annat avtal som innehåller bestämmelser om lufttransporttjänster som unionen är part i. Om detta är fallet kan kommissionen överväga om det vore lämpligare att hantera den metod som snedvrider konkurrensen och som även utgör en överträdelse av ett internationellt lufttransport- eller luftfartsavtal eller något annat avtal som innehåller bestämmelser om lufttransporttjänster som unionen är part i, genom tillämpning av de tvistlösningsförfaranden som fastställs i det avtalet. I sådana fall bör kommissionen ha rätt att tillfälligt avbryta den undersökning som inletts enligt denna förordning. Om tillämpningen av de tvistlösningsförfaranden som fastställs i det internationella lufttransport- eller luftfartsavtal eller något annat avtal som innehåller bestämmelser om lufttransporttjänster som unionen är part i inte i tillräcklig utsträckning avhjälper situationen, bör det vara möjligt för kommissionen att återuppta undersökningen.
- (18) Luftfartsavtal och denna förordning bör underlätta dialogen med de berörda tredjeländerna i syfte att effektivt lösa tvister och återupprätta rättvis konkurrens. Om den undersökning som har utförts av kommissionens avser verksamhet som omfattas av ett lufttransport- eller luftfartsavtal eller något annat avtal som innehåller bestämmelser om lufttransporttjänster som slutits med ett tredjeland, och unionen inte är part i detta avtal, bör det säkerställas att kommissionen agerar med full kännedom om alla förfaranden som den berörda medlemsstaten avser att genomföra eller genomföra enligt avtalet och som avser den situation som är föremål för kommissionens undersökning. Medlemsstaterna bör därför vara skyldiga att hålla kommissionen underrättad om detta. Samtliga berörda medlemsstater bör i sådana fall ha rätt att underrätta kommissionen om sin avsikt att hantera metoden som snedvrider konkurrensen enbart inom ramen för de tvistlösningsförfaranden som ingår i deras respektive lufttransport- eller luftfartsavtal eller något annat avtal som innehåller bestämmelser om lufttransporttjänster som slutits med tredjeland som unionen inte är part i. Om de berörda medlemsstaterna underrättar kommissionen och om inga invändningar har gjorts bör kommissionen tillfälligt avbryta sin undersökning.
- (19) Om de berörda medlemsstaterna har för avsikt att hantera metoden som snedvrider konkurrensen enbart inom ramen för de tvistlösningsförfaranden som är tillämpliga enligt de lufttransport- eller luftfartsavtal eller andra avtal som innehåller bestämmelser om lufttransporttjänster som de har ingått med det berörda tredjelandet, i syfte att uppfylla sina skyldigheter enligt dessa avtal, bör medlemsstaterna sträva efter att skyndsamt inleda bilaterala tvistlösningsförfaranden och de bör hålla kommissionen fullt ut underrättad om detta. Om den metod som snedvrider konkurrensen kvarstår och kommissionen återupptar undersökningen bör de resultat som erhållits vid tillämpningen av ett sådant lufttransport- eller luftfartsavtal eller något annat avtal som innehåller bestämmelser om lufttransporttjänster beaktas för att säkerställa att rättvis konkurrens återställs så snart som möjligt.
- (20) De resultat som erhållits vid tillämpningen av de tvistlösningsförfaranden som fastställs i ett internationellt lufttransport- eller luftfartsavtal eller något annat avtal som innehåller bestämmelser om lufttransporttjänster som unionen eller en medlemsstat är part i bör beaktas.

- (21) Av administrativa skäl och med tanke på ett eventuellt avslutande utan åtgärder, bör det vara möjligt att tillfälligt avbryta förfarandena om det berörda tredjelandet eller den berörda enheten i tredjeland har vidtagit kraftfulla åtgärder för att undanröja den metod som snedvrider konkurrensen eller den därav följande skadan eller risken för skada.
- (22) Undersökningsresultat avseende skada eller risk för skada för de berörda EU-lufttrafikföretagen bör återspegla en realistisk bedömning av situationen och bör därför baseras på alla relevanta faktorer, särskilt med avseende på situationen för dessa lufttrafikföretag och på den allmänna situationen på den berörda lufttransportmarknaden.
- (23) Det är nödvändigt att fastställa på vilka villkor förfarandena bör avslutas, med eller utan införande av gottgörande åtgärder.
- (24) Gottgörande åtgärder i fråga om metoder som snedvrider konkurrensen syftar till att kompensera den skada som uppkommit på grund av dessa metoder. Åtgärderna bör därför ha formen av finansiella avgifter eller andra åtgärder som utgör ett mätbart ekonomiskt värde och som kan få samma effekt. För att följa proportionalitetsprincipen, bör åtgärder oavsett slag begränsas till vad som är nödvändigt för att motverka den skada som identifierats. Den gottgörande åtgärden bör beakta en välfungerande lufttransportmarknad i unionen och bör inte leda till att lufttrafikföretag eller en grupp av lufttrafikföretag ges otillbörliga fördelar.
- (25) Denna förordning syftar inte till att införa krav på lufttrafikföretag från tredjeländer, till exempel när det gäller subventioner, genom att införa mer restriktiva krav än vad som gäller för EU-lufttrafikföretag.
- (26) Situationer som undersöks inom ramen för denna förordning och deras potentiella inverkan på medlemsstaterna kan variera beroende på omständigheterna. Det bör därför vara möjligt att tillämpa gottgörande åtgärder, beroende på omständigheterna, för ett eller flera lufttrafikföretag från tredjeländer, för ett specifikt geografiskt område eller för en viss tidsperiod, eller att fastställa en tidpunkt i framtiden från och med vilken de ska tillämpas.
- (27) De gottgörande åtgärderna bör inte utgöras av upphävande eller begränsning av trafikrättigheter som har beviljats av en medlemsstat till ett tredjeland.
- (28) I enlighet med samma proportionalitetsprincip bör gottgörande åtgärder i fråga om metoder som snedvrider konkurrensen vara i kraft endast så länge, och i den utsträckning, som det är nödvändigt mot bakgrund av metoden och den därav följande skadan. En översyn bör följaktligen göras när omständigheterna motiverar det.
- (29) För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av denna förordning bör kommissionen tilldelas genomförandebefogenheter. Dessa befogenheter bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 ⁽⁶⁾.
- (30) Kommissionen bör regelbundet rapportera till Europaparlamentet och rådet om genomförandet av denna förordning. Den rapporten bör även innehålla information om tillämpningen av gottgörande åtgärder, om slutförandet av undersökningar utan gottgörande åtgärder samt om översyner av gottgörande åtgärder och samarbete med medlemsstaterna, berörda parter och tredjeländer. Den rapporten bör utarbetas och behandlas med lämplig grad av konfidentialitet.
- (31) Eftersom målet för denna förordning, nämligen ett effektivt skydd som är lika för alla EU-lufttrafikföretag och som bygger på enhetliga kriterier och förfaranden, mot skada eller risk för skada för ett eller flera av unionens lufttrafikföretag på grund av metoder som snedvrider konkurrensen som använts av tredjeländer eller enheter i tredjeländer, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna, utan snarare kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel, går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.
- (32) Eftersom den här förordningen ersätter förordning (EG) nr 868/2004 bör den förordningen upphävas.

⁽⁶⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13).

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 1

Syfte

1. I denna förordning fastställs bestämmelser om genomförandet av kommissionens undersökningar och om införandet av gottgörande åtgärder som avser metoder som snedvrider konkurrensen mellan EU-lufttrafikföretag och lufttrafikföretag från tredjeländer och som orsakar eller riskerar att orsaka skada för EU-lufttrafikföretag.
2. Denna förordning tillämpas utan att det påverkar tillämpningen av artikel 12 i förordning (EEG) nr 95/93 och artikel 20 i direktiv 96/67/EG.

Artikel 2

Definitioner

I denna förordning gäller följande definitioner:

1. *lufttrafikföretag*: ett lufttrafikföretag enligt definitionen i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1008/2008 ⁽⁷⁾.
2. *lufttransporttjänst*: en flygning eller en serie flygningar för befordran av passagerare, gods eller post mot ersättning eller hyra.
3. *berörd part*: varje fysisk eller juridisk person eller varje offentligt organ, oavsett om detta har status som juridisk person eller inte, som sannolikt har ett väsentligt intresse av utgången av förfarandena, inklusive men inte begränsat till lufttrafikföretag.
4. *berörd medlemsstat*: varje medlemsstat
 - a) som beviljade de berörda EU-lufttrafikföretagen den operativa licensen i enlighet med förordning (EG) nr 1008/2008, eller
 - b) enligt vars lufttransportavtal, luftfartsavtal eller annat avtal som innehåller bestämmelser om lufttransporttjänster med det berörda tredjelandet de berörda EU-lufttrafikföretagen verkar.
5. *enhet i tredjeland*: varje fysisk eller juridisk person, oavsett om verksamheten bedrivs i vinstsyfte eller inte, eller offentligt organ, oavsett om detta har status som juridisk person eller inte, som står under ett tredjelands jurisdiktion, som kontrolleras av regeringen i ett tredjeland eller inte, och som direkt eller indirekt är involverade i lufttransporttjänster eller relaterade tjänster eller som tillhandahåller infrastruktur eller tjänster som används för att tillhandahålla lufttransporttjänster eller relaterade tjänster.
6. *metoder som snedvrider konkurrensen*: diskriminering och subventioner.
7. *risk för skada*: en risk vars utveckling till skada är klart förutsebar, mycket sannolik och överhängande och som utom rimligt tvivel kan tillskrivas en åtgärd som vidtagits eller ett beslut som fattats av ett tredjeland eller en enhet i tredjeland.
8. *diskriminering*: differentiering av alla slag utan objektiv motivering med avseende på leverans av varor eller tillhandahållande av tjänster, även offentliga tjänster, som används för utförande av lufttransporttjänster, eller i fråga om deras behandling av offentliga myndigheter som är relevanta för sådana tjänster (inklusive metoder relaterade till flygtrafikföretag eller flygplatsfaciliteter och -tjänster, bränsle, markttjänster, säkerhet, datoriserade bokningssystem, fördelning av ankomst- och avgångstider, avgifter och användningen av andra faciliteter eller tjänster som används för utförande av lufttransporttjänster).

⁽⁷⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1008/2008 av den 24 september 2008 om gemensamma regler för tillhandahållande av lufttrafik i gemenskapen (EUT L 293, 31.10.2008, s. 3).

9. *subvention*: ett finansiellt bidrag,
- a) som beviljats av ett statligt organ eller annan offentlig organisation i ett tredjeland i någon av följande former:
 - i) En metod som tillämpas av ett statligt organ eller annan offentlig organisation och som innebär direkt överföring av medel, möjlig direkt överföring av medel eller förpliktelser (t.ex. bidrag, lån, kapitaltillskott, lånegarantier, kvittning av driftsförluster, eller ersättning för ekonomiska ålägganden påförda av myndigheter),
 - ii) intäkter som annars skulle tas in av ett statligt organ eller annan offentlig organisation efterskänks eller drivs inte in (t.ex. en skattemässigt förmånlig behandling eller skattemässiga incitament såsom skattereduktioner),
 - iii) ett statligt organ eller annan offentlig organisation, inklusive offentligt kontrollerade företag tillhandahåller varor eller tjänster, eller köper varor eller tjänster,
 - iv) ett statligt organ eller annan offentlig organisation gör inbetalningar till en finansieringsmekanism eller anförtror eller beordrar ett privat organ att utföra en eller flera av den typ av uppgifter som avses i leden i, ii och iii som normalt tillhör statens uppgifter och som i praktiken inte skiljer sig från normal statlig praxis,
 - b) som innebär en förmån, och
 - c) som är begränsad, rättsligt eller i praktiken, till ett företag eller en bransch eller en grupp av företag eller branscher inom den beviljande myndighetens jurisdiktion.
10. *EU-lufttrafikföretag*: ett lufttrafikföretag med en giltig operativ licens som beviljats av en medlemsstat i enlighet med förordning (EG) nr 1008/2008.
11. *berört EU-lufttrafikföretag*: det lufttrafikföretag som påstås ha lidit skada eller ha utsatts för risk för skada enligt artikel 4.1 b.

Artikel 3

Unionens intresse

1. Vid tillämpning av artikel 13.2 b ska kommissionen fastställa unionens intresse på grundval av en helhetsbedömning av alla de olika intressen som är relevanta i den aktuella situationen. Vid fastställande av vad som är i unionens intresse ska behovet av att skydda konsumenternas intressen och upprätthålla ett stort antal förbindelser för passagerarna och unionen prioriteras. När det gäller hela luftfartskedjan får kommissionen även ta hänsyn till relevanta sociala faktorer. Kommissionen ska även ta hänsyn till behovet av att avskaffa den metod som snedvrider konkurrensen, återupprätta effektiv och rättvis konkurrens och undvika snedvridning av den inre marknaden.
2. Unionens intresse ska fastställas på grundval av en ekonomisk analys som utförs av kommissionen. Kommissionen ska basera den analysen på uppgifter som samlats in från berörda parter. Kommissionen ska när den fastställer unionens intresse också begära in alla andra relevanta uppgifter som den anser är nödvändiga och ta särskild hänsyn till de faktorer som anges i artikel 12.1. Uppgifterna ska endast beaktas när faktisk bevisning stöder deras tillförlitlighet.
3. Vid tillämpning av artikel 13.2 b ska ett fastställande av unionens intresse endast ske när alla berörda parter har getts möjlighet att ge sig till känna, framföra sina synpunkter skriftligen, lämna upplysningar till kommissionen eller begära att bli hörda av kommissionen, i enlighet med de tidsfrister som anges i artikel 4.8 b. I begäran om att bli hörda ska i stora drag anges vilka skäl med anknytning till unionsintresset, som ligger bakom parternas önskan att bli hörda.
4. De berörda parter som avses i punkterna 2 och 3 i denna artikel får begära att de fakta och överväganden som troligen kommer att ligga till grund för besluten görs tillgängliga för dem. Sådana uppgifter ska göras tillgängliga i den utsträckning det är möjligt och i enlighet med artikel 8, utan att det påverkar ett efterföljande beslut av kommissionen.
5. Den ekonomiska analys som avses i punkt 2 ska överlämnas till Europaparlamentet och rådet för kännedom.

KAPITEL II

GEMENSAMMA BESTÄMMELSER OM FÖRFARANDEN

Artikel 4

Inledande av förfaranden

1. En undersökning ska inledas som följd av ett skriftligt klagomål från en medlemsstat, ett eller flera EU-lufttrafikföretag eller en sammanslutning av EU-lufttrafikföretag eller på kommissionens eget initiativ, om det finns prima facie-bevisning för förekomsten av samtliga av följande omständigheter:
 - a) Metoder som snedvrider konkurrensen som införts av ett tredjeland eller en enhet i ett tredjeland.
 - b) Skada eller risk för skada för ett eller flera EU-lufttrafikföretag.
 - c) Ett orsakssamband mellan den påstådda metoden och den påstådda skadan eller risken för skada.
2. Kommissionen ska underrätta samtliga medlemsstater när den mottar ett klagomål enligt punkt 1.
3. Kommissionen ska skyndsamt pröva om de uppgifter som lämnats i klagomålet eller som kommissionen förfogar över är korrekta och relevanta för att avgöra om det finns tillräcklig bevisning för att motivera att en undersökning inleds i enlighet med punkt 1.
4. Kommissionen ska besluta att inte inleda en undersökning om de fakta som läggs fram i klagomålet varken visar på ett systemproblem eller betydande inverkan på ett eller flera EU-lufttrafikföretag.
5. Kommissionen ska informera den klagande och samtliga medlemsstater om den beslutar att inte inleda någon undersökning. I denna information ska skälen till beslutet anges. Denna information ska också överlämnas till Europaparlamentet i enlighet med artikel 17.
6. Om den framlagda bevisningen är otillräcklig för att uppfylla kraven i punkt 1, ska kommissionen informera den klagande om detta inom 60 dagar efter den dag då klagomålet lämnades in. Den klagande ska ha 45 dagar på sig att lämna ytterligare bevisning. Om den klagande parten inte gör detta inom utsatt tid, får kommissionen besluta att inte inleda någon undersökning.
7. Om inte annat följer av punkterna 4 och 6 ska kommissionen besluta huruvida en undersökning ska inledas i enlighet med punkt 1 inom högst fem månader efter det att klagomålet lämnades in.
8. Om inte annat följer av punkt 4 ska kommissionen, om den anser att det finns tillräcklig bevisning för att motivera en undersökning, vidta följande åtgärder:
 - a) Inleda förfarandena och meddela medlemsstaterna och Europaparlamentet detta.
 - b) Offentliggöra ett tillkännagivande i *Europeiska unionens officiella tidning*; tillkännagivandet ska annonsera inledandet av undersökningen, ange undersökningens omfattning, vilket tredjeland eller enhet i tredjeland som påstås ha varit inblandade i metoder som snedvrider konkurrensen samt den påstådda skadan eller risken för skada, de berörda EU-lufttrafikföretagen samt de tidsfrister inom vilka berörda parter kan ge sig till känna, framföra sina synpunkter skriftligen, lämna upplysningar eller begära att bli hörda av kommissionen. Denna tidsfrist ska vara minst 30 dagar.
 - c) Officiellt underrätta företrädarna för tredjelandet och enheten i tredjelandet om inledandet av undersökningen.
 - d) Informera den klagande och den kommitté som avses i artikel 16 om inledandet av undersökningen.
9. Om klagomålet dras tillbaka innan undersökningen inleds, anses det inte vara inlämnat. Detta påverkar inte kommissionens rätt att inleda en undersökning på eget initiativ i enlighet med punkt 1.

*Artikel 5***Undersökningen**

1. När förfarandena har inletts ska kommissionen påbörja en undersökning.
2. Undersökningen syftar till att fastställa om metoder som snedvrider konkurrensen som införts av ett tredjeland eller en enhet i tredjeland har vållat skada för de berörda EU-lufttrafikföretagen eller utsatt det för risk för skada.
3. Om kommissionen under den undersökning som avses i punkt 2 i denna artikel finner bevis för att en metod kan leda till negativa effekter för flygförbindelserna i en specifik region, en medlemsstat eller en grupp medlemsstater, och sålunda för passagerare, ska dessa bevis beaktas vid fastställandet av unionens intresse enligt artikel 3.
4. Kommissionen ska begära in alla uppgifter som den anser vara nödvändiga för att genomföra undersökningen och ska kontrollera riktigheten hos de uppgifter som den mottagit eller samlat in med de berörda EU-lufttrafikföretagen, eller med det berörda tredjelandet, en berörd part, eller den berörda enheten i tredjeland.
5. Även om de uppgifter som lämnas enligt punkt 4 är ofullständiga ska de beaktas, förutsatt att de varken är falska eller vilseledande.
6. Om bevis eller uppgifter inte godtas ska den part som lämnat dem omedelbart underrättas om orsakerna till detta och ges tillfälle att lämna ytterligare förklaringar inom en fastställd tidsfrist.
7. Kommissionen får begära stöd från de berörda medlemsstaterna i undersökningen. De ska särskilt på begäran av kommissionen vidta nödvändiga åtgärder för att stödja kommissionen i undersökningen genom att tillhandahålla relevant information som är tillgänglig. Medlemsstaterna ska på begäran av kommissionen sträva efter att bidra till relevanta kontroller och analyser.
8. Om det förefaller nödvändigt får kommissionen genomföra undersökningar inom ett tredjelandets territorium, förutsatt att den berörda enheten i tredjelandet har gett sitt samtycke och tredjelandets regering har blivit officiellt underrättad och inte gjort några invändningar.
9. Parter som har gett sig till känna inom de tidsfrister som angavs i tillkännagivandet om inledande ska höras om de har lämnat en begäran om att höras som visar att de är en berörd part.
10. Klagandena, de berörda parterna, medlemsstaterna och företrädarna för det berörda tredjelandet eller den berörda enheten i tredjelandet får ta del av alla uppgifter som överlämnats till kommissionen, med undantag för interna handlingar avsedda för användning av kommissionen och unionens och de berörda medlemsstaternas myndigheter, förutsatt att sådana uppgifter inte är konfidentiella enligt artikel 8 och förutsatt att de har ställt en skriftlig förfrågan till kommissionen.

*Artikel 6***Tillfälligt avbrytande**

1. Kommissionen får tillfälligt avbryta undersökningen om det förefaller lämpligare att hantera den metod som snedvrider konkurrensen enbart inom ramen för de tvistlösningsförfaranden som fastställs i ett tillämpligt lufttransport- eller luftfartsavtal som unionen är part i eller i något annat avtal som innehåller bestämmelser om lufttransporttjänster och som unionen är part i. Kommissionen ska underrätta medlemsstaterna om att undersökningen avbrutits.

Kommissionen får återuppta undersökningen i något av följande fall:

- a) Det förfarande som används i enlighet med det tillämpliga lufttransport- eller luftfartsavtalet eller något annat avtal som innehåller bestämmelser om lufttransporttjänster har lett till slutsatsen att den eller de andra parterna i avtalet har begått en överträdelse, och denna slutsats är slutgiltig och bindande för den eller de andra parterna, men korrigerande åtgärder har inte vidtagits skyndsamt eller inom den tidsfrist som fastställts inom ramen för de relevanta förfarandena.
- b) Den metod som snedvrider konkurrensen har inte avskaffats inom tolv månader från och med den dag då undersökningen avbröts.

2. Kommissionen ska tillfälligt avbryta undersökningen om följande gäller inom 15 dagar från den dag då det meddelats att undersökningen ska inledas:

- a) Samtliga berörda medlemsstater som avses i artikel 2.4 b har underrättat kommissionen om sin avsikt att hantera den metod som snedvrider konkurrensen enbart inom ramen för de tvistlösningsförfaranden som är tillämpliga enligt det lufttransport- eller luftfartsavtal eller något annat avtal som innehåller bestämmelser om lufttransporttjänster som de har ingått med det berörda tredjelandet.
- b) Ingen av de berörda medlemsstater som avses i artikel 2.4 a har gjort några invändningar.

I sådana fall av tillfälligt avbrytande ska artikel 7.1 och 7.2 tillämpas.

3. Kommissionen får återuppta undersökningen i något av följande fall:

- a) De berörda medlemsstater som avses i artikel 2.4 b har inte inlett tvistlösningsförfarandet enligt det relevanta internationella avtalet inom tre månader från datumet för den underrättelse som avses i punkt 2 a.
- b) De berörda medlemsstater som avses i artikel 2.4 b underrättar kommissionen om att resultatet av de tvistlösningsförfaranden som avses i punkt 2 i den här artikeln inte har verkställts på ett korrekt och skyndsamt sätt.
- c) Samtliga berörda medlemsstater ber kommissionen att återuppta undersökningen.
- d) Kommissionen drar slutsatsen att den metod som snedvrider konkurrensen inte har avskaffats inom tolv månader från datumet för underrättelsen som avses i punkt 2 a från de berörda medlemsstaterna.
- e) I de brådskande fall som avses i artikel 11.3, om den metod som snedvrider konkurrensen inte har avskaffats inom nio månader från det datum för underrättelse som avses i punkt 2 a i den här artikeln av de berörda medlemsstater som avses i artikel 2.4 b, på en medlemsstats begäran får kommissionen i vederbörligen motiverade fall förlänga den perioden med högst tre månader.

Artikel 7

Samarbete med medlemsstaterna vad gäller förfaranden som är relevanta för fall som omfattas av kapitel III

1. Den berörda medlemsstaten ska informera kommissionen om alla relevanta sammanträden som planeras inom ramen för lufttransport- eller luftfartsavtalet eller någon bestämmelse om lufttransporttjänster som ingår i något annat avtal som har slutits med det berörda tredjelandet för att diskutera den fråga som omfattas av undersökningen. Den berörda medlemsstaten ska förse kommissionen med dagordningen och alla relevanta uppgifter som gör det möjligt att sätta sig in i de ämnen som ska diskuteras under dessa sammanträden.

2. Den berörda medlemsstaten ska hålla kommissionen underrättad om genomförandet av tvistlösningsförfaranden som föreskrivs i ett lufttransport- eller luftfartsavtal eller något annat avtal som innehåller bestämmelser om lufttransporttjänster som har slutits med det berörda tredjelandet och ska, när så är lämpligt, bjuda in kommissionen att delta i dessa förfaranden. Kommissionen får begära ytterligare uppgifter från den berörda medlemsstaten.

Artikel 8

Konfidentialitet

1. Kommissionen ska, om godtagbara skäl härför har anförts, behandla uppgifter som till sin art är konfidentiella, (t. ex. uppgifter vars utlämnande skulle medföra en klar konkurrensfördel för en konkurrent eller innebära en påtaglig nackdel för den person som lämnar uppgifterna eller för den person från vilken uppgiftslämnaren har erhållit dem) eller som lämnas konfidentiellt av parter i en undersökning, konfidentiellt

2. De berörda parter som lämnar konfidentiella uppgifter ska tillhandahålla icke-konfidentiella sammanfattningar av dessa. Dessa sammanfattningar ska vara tillräckligt detaljerade för att det ska vara möjligt att bilda sig en rimlig uppfattning om det väsentliga innehållet i de konfidentiella uppgifterna. I undantagsfall får de berörda parterna meddela att de konfidentiella uppgifterna inte kan sammanfattas. I sådana undantagsfall ska skälen till att en sammanfattning inte är möjlig anges.

3. Uppgifter som mottas i enlighet med denna förordning får endast användas för de ändamål för vilka de begärdes. Denna punkt ska inte hindra att uppgifter som mottagits i samband med en undersökning används i syfte att inleda en annan undersökning i enlighet med denna förordning.
4. Kommissionen och medlemsstaterna, inklusive deras respektive tjänstemän, får inte lämna ut någon uppgift av konfidentiell art som mottagits i enlighet med denna förordning eller någon uppgift som lämnats konfidentiellt av en part i en undersökning, annat än med uppgiftslämnarens uttryckliga tillstånd. Uppgifter som utväxlas mellan kommissionen och medlemsstaterna, eller interna handlingar som upprättats av unionens eller medlemsstaternas myndigheter, får endast lämnas ut om detta uttryckligen anges i denna förordning.
5. Om det visar sig att en begäran om konfidentiell behandling inte är berättigad och uppgiftslämnaren inte är villig att göra uppgifterna offentliga eller att godkänna att de lämnas ut i allmänt hållen eller sammanfattad form, får uppgifterna lämnas utan avseende.
6. Denna artikel ska inte hindra unionsmyndigheterna från att lämna ut uppgifter av allmän karaktär, särskilt inte de skäl som ligger till grund för de beslut som fattas i enlighet med denna förordning, och inte heller från att lämna ut de bevis som unionsmyndigheterna stöder sig på i den mån det är nödvändigt för att redogöra för dessa skäl i domstolsförfaranden. Sådant utlämnande ska ske med beaktande av de berörda parternas berättigade intresse av att deras affärshemligheter eller statshemligheter inte röjs.
7. Medlemsstaterna ska vidta alla nödvändiga och lämpliga åtgärder som är avsedda att säkerställa konfidentialitet för de uppgifter som är relevanta för tillämpningen av denna förordning och förutsatt att de är förenliga med dess bestämmelser.

Artikel 9

Grund för avgöranden i händelse av bristande samarbete

Om tillgång till nödvändiga uppgifter vägras eller inte lämnas inom de tidsfrister som anges i denna förordning, eller om undersökningen hindras i betydande mån, får preliminära eller slutgiltiga positiva eller negativa avgöranden träffas på grundval av tillgängliga fakta och bevis. Om kommissionen finner att falska eller vilseledande uppgifter har lämnats in ska dessa uppgifter inte beaktas.

Artikel 10

Utlämnande av uppgifter

1. Kommissionen ska till det av berörda tredjelandet, den berörda enheten i tredjelandet och det berörda lufttrafikföretaget från tredjelandet samt klaganden, de berörda parterna, medlemsstaterna och de berörda EU-lufttrafikföretagen lämna ut de väsentliga fakta och överväganden på grundval av vilka kommissionen avser att införa gottgörande åtgärder eller avsluta förfarandena utan att införa gottgörande åtgärder senast en månad innan den kommitté som avses i artikel 16 sammankallas i enlighet med artikel 13.2 eller 14.1.
2. Det utlämnande som avses i punkt 1 ska inte föregripa något senare beslut av kommissionen. Om kommissionen avser att grunda ett sådant beslut på ytterligare eller andra fakta och överväganden ska dessa lämnas ut så snart som möjligt.
3. Ytterligare uppgifter som tillhandahålls efter utlämnande av uppgifter ska endast tas i beaktande om de tas emot inom en tidsfrist som ska fastställas av kommissionen för varje enskilt fall och som ska vara minst 14 dagar, med vederbörligt beaktande av ärendets brådskande natur. En kortare tidsfrist får alltid fastställas om ytterligare slutliga uppgifter måste lämnas ut.

Artikel 11

Förfarandenas varaktighet och tillfälliga avbrytande

1. Förfarandena ska avslutas inom 20 månader. Den perioden får förlängas i vederbörligen motiverade fall. Om undersökningsperioden förlängs enligt punkt 4, ska den förlängningens varaktighet inte räknas som en del av förfarandenas totala varaktighet. punkt

2. Undersökningen ska avslutas inom tolv månader. Den perioden får förlängas i vederbörligen motiverade fall. Om undersökningen avbryts i enlighet med artikel 6 ska den period då undersökningen är avbruten inte räknas med i undersökningens varaktighet. Om undersökningsperioden förlängs ska förlängningens varaktighet läggas till förfarandenas totala varaktighet enligt punkt 1 i den här artikeln.
3. I brådskande fall, det vill säga i situationer där skadan för EU-lufttrafikföretag, enligt klara bevis som lämnats in av klaganden eller berörda parter, kan vara oåterkallelig, får förfarandena förkortas till nio månader.
4. Kommissionen ska tillfälligt avbryta förfarandena om det berörda tredjelandet eller den berörda enheten i tredjelandet har vidtagit kraftfulla åtgärder för att undanröja metoder som snedvrider konkurrensen, eller skadan eller risken för skada för de berörda EU-lufttrafikföretagen.
5. I de fall som avses i punkt 4 ska kommissionen återuppta förfarandena om den metod som snedvrider konkurrensen, skadan eller risken för skada för de berörda EU-lufttrafikföretagen inte har avskaffats efter en rimlig tidsfrist, som dock inte får överstiga sex månader.

KAPITEL III

METODER SOM SNEDVRIDER KONKURRENSEN

Artikel 12

Fastställande av skada eller risk för skada

1. Slutsats om skada i enlighet med detta kapitel ska grundas på bevis och ska ta hänsyn till relevanta faktorer, särskilt följande:
 - a) Situationen för de berörda EU-lufttrafikföretagen, särskilt i fråga aspekter som turtäthet, kapacitetsutnyttjande, effekt på nätverken, försäljning, marknadsandel, vinst, avkastning på kapital, investeringar och sysselsättning.
 - b) Den allmänna situationen på de marknaderna för lufttransporttjänster som påverkas, särskilt i fråga om avgifter eller satser, lufttransporttjänsternas kapacitet och turtäthet eller användning av nätverket.
 2. Fastställandet av en risk för skada ska grundas på tydliga bevis och inte bara på påståenden, hypoteser eller avlägsna möjligheter. Utvecklingen till skada måste vara klart förutsebar, mycket sannolik och överhängande och utom rimligt tvivel kunna tillskrivas en åtgärd som vidtagits eller ett beslut som fattats av ett tredjeland eller en enhet i ett tredjeland.
 3. Vid en fastställande av om en risk för skada föreligger ska bland annat följande faktorer beaktas:
 - a) Den förväntade utvecklingen av situationen för de berörda EU-lufttrafikföretagen, särskilt i fråga om turtäthet, kapacitetsutnyttjande, effekt på nätverken, försäljning, marknadsandel, vinst, avkastning på kapital, investeringar och sysselsättning.
 - b) Den förväntade utvecklingen av den allmänna situationen på den eller de potentiellt berörda marknaderna för lufttransporttjänster, särskilt i fråga om avgifter eller satser, lufttransporttjänsternas kapacitet och turtäthet eller användning av nätverket.
- Även om ingen av de faktorer som anges i leden a och b i sig nödvändigtvis är avgörande ska de beaktade faktorerna sammantagna föranleda slutsatsen att ytterligare metoder som snedvrider konkurrensen är överhängande och att skada kommer att uppstå om inte åtgärder vidtas.
4. Kommissionen ska välja ut en undersökningsperiod som omfattar men inte är begränsad till den period under vilken skadan påstås ha ägt rum och analysera relevanta bevis från denna period.
 5. Om skadan eller risken för skada för de berörda EU-lufttrafikföretagen orsakas av andra faktorer än de metoder som snedvrider konkurrensen ska de inte tillskrivas de metoder som granskas och ska inte beaktas.

Artikel 13

Avslutande utan gottgörande åtgärder

1. Kommissionen ska avsluta undersökningen utan att gottgörande åtgärder införs om klagomålet återkallas, såvida inte kommissionen fortsätter undersökningen på eget initiativ.

2. Kommissionen ska anta genomförandeakter som avslutar undersökningen i enlighet med artikel 5 utan att införa gottgörande åtgärder i följande fall:

- a) Kommissionen drar slutsatsen att något av följande inte är fastställt:
 - i) Att det förekommer metoder som snedvrider konkurrensen som införts av ett tredjeland eller en enhet i ett tredjeland.
 - ii) Att det föreligger skada eller risk för skada för de berörda EU-lufttrafikföretagen.
 - iii) Att det föreligger ett orsakssamband mellan skadan eller risken för skada och de metoder som granskas.
- b) Kommissionen drar slutsatsen att införandet av gottgörande åtgärder i enlighet med artikel 14 skulle strida mot unionens intresse.
- c) Tredjelandet eller den berörda enheten i tredjelandet har avskaffat de metoder som snedvrider konkurrensen.
- d) Tredjelandet eller den berörda enheten i tredjelandet har eliminerat skadan eller risken för skada för de berörda EU-lufttrafikföretagen.

Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 16.2.

3. Beslutet att avsluta undersökningen i enlighet med punkt 2 ska åtföljas av en förklaring av skälen till beslutet och ska offentliggöras i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 14

Gottgörande åtgärder

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 13 ska kommissionen anta genomförandeakter som fastställer gottgörande åtgärder om den undersökning som genomförts i enlighet med artikel 5 visar att metoder som snedvrider konkurrensen, som införts av ett tredjeland eller en enhet i ett tredjeland, har vållat skada för de berörda EU-lufttrafikföretagen.

De genomförandeakter som fastställer de gottgörande åtgärder som avses i punkt 3 a i denna artikel ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 16.2.

De genomförandeakter som fastställer de gottgörande åtgärder som avses i punkt 3 b i den här artikeln ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 16.2 och 16.3.

2. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 13 får kommissionen anta genomförandeakter som fastställer gottgörande åtgärder om den undersökning som genomförts i enlighet med artikel 5 visar att metoder som snedvrider konkurrensen, som införts av ett tredjeland eller en enhet i ett tredjeland, vållar en risk för skada, i enlighet med artikel 12.2 och 12.3, för de berörda EU-lufttrafikföretagen. De gottgörande åtgärderna ska inte träda i kraft förrän risken för skada har utvecklats till en faktisk skada.

De genomförandeakter som fastställer de gottgörande åtgärder som avses i punkt 3 a i den här artikeln ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 16.2.

De genomförandeakter som fastställer de gottgörande åtgärder som avses i punkt 3 b i den här artikeln ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 16.2 och 16.3.

3. De gottgörande åtgärder som avses i punkterna 1 och 2 ska införas för lufttrafikföretag från tredjeland som gynnas av metoder som snedvrider konkurrensen och kan bestå av antingen

- a) finansiella avgifter, eller
- b) en annan operativ åtgärd av motsvarande eller lägre värde, t.ex. upphävande av tillstånd, av tjänster eller av andra rättigheter för lufttrafikföretaget från tredjelandet. Prioritet ska ges till ömsesidiga operativa åtgärder, under förutsättning att de inte strider mot unionens intresse eller är oförenliga med unionsrätten eller internationella åtaganden.

4. De gottgörande åtgärder som avses i punkterna 1 och 2 får inte gå längre än vad som är nödvändigt för att gottgöra skadan för de berörda EU-lufttrafikföretagen. I detta syfte kan dessa gottgörande åtgärder begränsas till ett specifikt geografiskt område eller tidsmässigt.

5. De gottgörande åtgärderna får inte utgöras av upphävandet eller begränsningen av trafikrättigheter som har beviljats av en medlemsstat till ett tredjeland inom ramen för ett lufttransport- eller luftfartsavtal eller någon bestämmelse om lufttransporttjänster som ingår i något annat avtal som har ingåtts med det tredjelandet.
6. De gottgörande åtgärder som avses i punkterna 1 och 2 får inte medföra att unionen eller de berörda medlemsstaterna överträder lufttransport- eller luftfartsavtal eller någon bestämmelse om lufttransporttjänster som ingår i ett handelsavtal eller något annat avtal som ingåtts med det berörda tredjelandet.
7. Beslutet att avsluta undersökningen med införande av gottgörande åtgärder enligt punkterna 1 och 2 ska åtföljas av en förklaring av skälen till beslutet och ska offentliggöras i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 15

Översyn av gottgörande åtgärder

1. De gottgörande åtgärder som avses i artikel 14 ska vara i kraft endast så länge och i den utsträckning som det är nödvändigt mot bakgrund av ihärdigheten hos de metoder som snedvrider konkurrensen och den därav följande skadan. För detta ändamål ska set översynsförfarande som anges i punkterna 2, 3 och 4 i den här artikeln tillämpas. Kommissionen ska regelbundet skriftligen rapportera till Europaparlamentet och rådet om de gottgörande åtgärdernas verkan och effektivitet.
2. Om det är motiverat av omständigheterna, kan behovet av fortsatt tillämpning av gottgörande åtgärder i deras ursprungliga form ses över, antingen på initiativ av kommissionen eller klaganden, eller på motiverad begäran av de berörda medlemsstaterna, det berörda tredjelandet eller den berörda enheten i tredjelandet.
3. Under översynens gång ska kommissionen bedöma den fortsatta förekomsten av de metoder som snedvrider konkurrensen, av skadan och av orsakssambandet mellan metoderna och skadan.
4. Kommissionen ska anta genomförandeakter som beroende på vad som är lämpligt, upphäver, ändrar eller bibehåller de gottgörande åtgärder som anges i artikel 14. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 16.2.

KAPITEL IV

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 16

Kommittéförfarande

1. Kommissionen ska biträdas av en kommitté. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011.
2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas.
3. Om kommittén inte avger något yttrande, ska kommissionen inte anta utkastet till genomförandeakt och artikel 5.4 tredje stycket i förordning (EU) nr 182/2011 ska tillämpas.

Artikel 17

Rapportering och information

1. Kommissionen ska regelbundet rapportera till Europaparlamentet och rådet om tillämpningen och genomförandet av denna förordning. Med vederbörlig hänsyn till skyddet av konfidentiella uppgifter i den mening som avses i artikel 8 ska rapporten innehålla information om tillämpningen av gottgörande åtgärder, om slutförandet av undersökningar utan gottgörande åtgärder samt om översyner av gottgörande åtgärder och samarbete med medlemsstaterna, berörda parter och tredjeländer.
2. Europaparlamentet och rådet får uppmana kommissionen att lägga fram och förklara eventuella frågor med koppling till tillämpningen av denna förordning.

*Artikel 18***Upphävande**

Förordning (EG) nr 868/2004 upphör att gälla. Hänvisningar till den upphävda förordningen ska anses som hänvisningar till den här förordningen.

*Artikel 19***Ikraftträdande**

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Strasbourg den 17 april 2019.

På Europaparlamentets vägnar

A. TAJANI

Ordförande

På rådets vägnar

G. CIAMBA

Ordförande

DIREKTIV

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV (EU) 2019/713

av den 17 april 2019

om bekämpande av bedrägeri och förfalskning som rör andra betalningsmedel än kontanter och om ersättande av rådets rambeslut 2001/413/RIF

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 83.1,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽¹⁾,

i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet ⁽²⁾, och

av följande skäl:

- (1) Bedrägeri och förfalskning som rör andra betalningsmedel än kontanter är ett hot mot säkerheten, eftersom de är en inkomstkälla för den organiserade brottsligheten och således möjliggör annan brottslig verksamhet såsom terrorism, olaglig narkotikahandel och människohandel.
- (2) Bedrägeri och förfalskning som rör andra betalningsmedel än kontanter utgör också hinder för den digitala inre marknaden, eftersom de urholkar konsumenternas förtroende och orsakar direkta ekonomiska förluster.
- (3) Rådets rambeslut 2001/413/RIF ⁽³⁾ behöver uppdateras och kompletteras i syfte att inkludera ytterligare bestämmelser om brott, särskilt vad gäller datorbedrägerier, samt om påföljder, förebyggande åtgärder, hjälp till brottsoffer och gränsöverskridande samarbete.
- (4) Stora luckor och skillnader i medlemsstaternas rätt på området bedrägeri och förfalskning som rör andra betalningsmedel än kontanter kan försvåra förebyggande, förhindrande, upptäckt och bestraffning av denna typ av brottslighet och av annan allvarlig och organiserad brottslighet som har anknytning till och möjliggörs genom den, och gör polisiärt och rättsligt samarbete mer komplicerat och därmed mindre verkningsfullt, vilket får negativa följder för säkerheten.
- (5) Bedrägeri och förfalskning som rör andra betalningsmedel än kontanter har ett betydande gränsöverskridande inslag som förstärks av en allt större digital aspekt, vilket tydligt visar behovet av ytterligare insatser för att tillnärma strafflagstiftningen på områdena bedrägeri och förfalskning som rör andra betalningsmedel än kontanter.
- (6) De senaste åren har fört med sig inte bara en exponentiell ökning av den digitala ekonomin utan också en spridning av innovation på många områden, inbegripet betalningstekniker. Nya betalningstekniker innefattar användning av nya typer av betalningsinstrument, något som visserligen skapar nya möjligheter för konsumenter och företag men också ökar möjligheterna till bedrägeri. Följaktligen måste den rättsliga ramen förbli relevant och uppdaterad mot bakgrund av denna tekniska utveckling, med utgångspunkt i ett teknikneutralt synsätt.

⁽¹⁾ EUT C 197, 8.6.2018, s. 24.

⁽²⁾ Europaparlamentets ståndpunkt av den 13 mars 2019 (ännu ej offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den 9 april 2019.

⁽³⁾ Rådets rambeslut 2001/413/RIF av den 28 maj 2001 om bekämpning av bedrägeri och förfalskning som rör andra betalningsmedel än kontanter (EGT L 149, 2.6.2001, s. 1).

- (7) Bedrägeri används inte bara för att finansiera kriminella grupper utan begränsar även utvecklingen av den digitala inre marknaden och gör medborgarna mer tveksamma till inköp online.
- (8) Gemensamma definitioner på områdena bedrägeri och förfalskning som rör andra betalningsmedel än kontanter är viktiga för att säkerställa att medlemsstaterna intar ett enhetligt synsätt vid tillämpningen av detta direktiv och för att underlätta informationsutbyte och samarbete mellan behöriga myndigheter. Definitionerna bör täcka nya typer av icke-kontanta betalningsinstrument som tillåter överföring av elektroniska pengar och virtuella valutor. Genom definitionen av icke-kontanta betalningsinstrument bör det bekräftas att ett icke-kontant betalningsinstrument kan bestå av olika delar som fungerar tillsammans, till exempel en applikation för mobila betalningar och ett motsvarande godkännande (t.ex. ett lösenord). När begreppet icke-kontant betalningsinstrument används i detta direktiv bör det förstås så, att instrumentet ger instrumentets innehavare eller användare en faktisk möjlighet att överföra pengar eller penningvärde eller att initiera en betalningsorder. Till exempel bör olovligt införskaffande av en applikation för mobila betalningar utan det nödvändiga godkännandet inte betraktas som olovligt införskaffande av ett icke-kontant betalningsinstrument, eftersom det inte ger användaren en faktisk möjlighet att överföra pengar eller penningvärde.
- (9) Detta direktiv bör vara tillämpligt på icke-kontanta betalningsinstrument endast med avseende på instrumentets betalningsfunktion.
- (10) Detta direktiv bör omfatta virtuella valutor endast i den mån de allmänt kan användas för att göra betalningar. Medlemsstaterna bör uppmanas att i sin nationella rätt säkerställa att framtida valutor av virtuellt slag som emitteras av deras centralbanker eller av andra offentliga myndigheter kommer att åtnjuta samma skydd mot bedrägeribrottslighet som andra betalningsmedel än kontanter i allmänhet. Digitala plånböcker som tillåter överföring av virtuella valutor bör omfattas av detta direktiv i samma utsträckning som icke-kontanta betalningsinstrument. Genom definitionen av termen *digitala betalningsmedel* bör det bekräftas att digitala plånböcker för överföring av virtuella valutor kan ha, men inte nödvändigtvis har, samma funktioner som ett betalningsinstrument, och detta vidgar inte definitionen av betalningsinstrument.
- (11) Att skicka falska fakturor för att komma åt betalningsuppgifter bör anses som försök till olovligt tillgrepp inom ramen för detta direktivs tillämpningsområde.
- (12) Genom att använda straffrätt för att ge rättsligt skydd främst åt betalningsinstrument som använder särskilda former av skydd mot imitation eller missbruk är avsikten att uppmuntra operatörer att förse betalningsinstrument som de utfärdar med sådana särskilda former av skydd.
- (13) Ändamålsenliga och effektiva straffrättsliga åtgärder är av avgörande betydelse för att skydda andra betalningsmedel än kontanter mot bedrägeri och förfalskning. Det behövs i synnerhet en gemensam straffrättslig strategi i fråga om rekvisiten för brottsligt handlande som bidrar till eller bereder marken för den faktiska bedrägliga användningen av ett annat betalningsmedel än kontanter. Handlande som insamling och innehav av betalningsinstrument i avsikt att begå bedrägeri, genom exempelvis nätfiske, skimming eller dirigering eller omdirigering av användare av betalningstjänster till imitationswebbplatser, och distribution av betalningsinstrument, till exempel genom försäljning av kreditkortsuppgifter på internet, bör således göras till ett brott i sig utan att det krävs en faktisk bedräglig användning av ett annat betalningsmedel än kontanter. Sådant brottsligt handlande bör därför omfatta omständigheter där innehav, anskaffande eller distribution inte nödvändigtvis leder till bedräglig användning av sådana betalningsinstrument. Även om detta direktiv kriminaliserar innehav bör det inte kriminalisera ren underlåtenhet. Detta direktiv bör inte bestraffa legitim användning av ett betalningsinstrument, inklusive och i samband med tillhandahållande av innovativa betaltjänster, såsom tjänster som finansteknikföretag vanligen utvecklar.
- (14) Vad gäller de brott som avses i detta direktiv gäller kravet på uppsåt alla rekvisit som brotten utgörs av i enlighet med nationell rätt. Det är möjligt att utifrån objektiva faktiska omständigheter sluta sig till om ett handlande varit uppsåtligt samt huruvida vetskap eller syfte som utgör ett brottsrekvisit föreligger. Brott som inte kräver uppsåt bör inte omfattas av detta direktiv.
- (15) Detta direktiv hänvisar till klassiska gärningstyper som bedrägeri, förfalskning, stöld och olovligt tillgrepp som nationell rätt hade gett form åt redan före digitaliseringens tidevarv. Detta direktivs utvidgade tillämpningsområde avseende icke-fysiska betalningsinstrument kräver därför en definition av motsvarande gärningstyper på det digitala området som kompletterar och förstärker Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/40/EU (*). Olovligt införskaffande av icke-fysiska icke-kontanta betalningsinstrument bör vara ett brott, åtminstone när det

(*) Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/40/EU av den 12 augusti 2013 om angrepp mot informationssystem och om ersättande av rådets rambeslut 2005/222/RF (EUT L 218, 14.8.2013, s. 8).

innefattar begående av något av de brott som avses i artiklarna 3–6 i direktiv 2013/40/EU eller förskingring av icke-fysiska icke-kontanta betalningsinstrument. Termen *förskingring* bör förstås som handlingen, utförd av en person som har anförtrotts ett icke-fysiskt icke-kontant betalningsinstrument att medvetet använda instrumentet, utan att ha rätt att göra det, för egen eller annans vinning. Anskaffande för bedräglig användning av ett sådant olovligen införskaffat instrument bör vara straffbart utan att det är nödvändigt att alla de faktiska omständigheterna kring det olovliga införskaffandet fastställs och utan att det krävs en föregående eller samtidig fällande dom för det förbrott som ledde till det olovliga införskaffandet.

- (16) Detta direktiv hänvisar även till verktyg som kan användas för att begå de brott som avses i det. På grund av behovet att undvika kriminalisering i fall då sådana verktyg utarbetas och släpps ut på marknaden för legitima ändamål och därmed inte utgör något hot i sig även om de skulle kunna användas för att begå brott, bör en kriminalisering begränsas till de verktyg som i första hand är utformade eller är särskilt anpassade för att begå de brott som avses i detta direktiv.
- (17) Sanktionerna och påföljderna för bedrägeri och förfalskning som rör andra betalningsmedel än kontanter bör vara effektiva, proportionella och avskräckande i hela unionen. Detta direktiv påverkar inte möjligheten till individuell bedömning och tillämpningen av påföljder och verkställigheten av domar i enlighet med omständigheterna i det enskilda fallet och allmänna regler i nationell straffrätt.
- (18) Eftersom detta direktiv föreskriver minimiregler står det medlemsstaterna fritt att anta eller bibehålla strängare straffrättsliga bestämmelser med avseende på bedrägeri och förfalskning som rör andra betalningsmedel än kontanter, t.ex. en vidare definition av brott.
- (19) Det är lämpligt att föreskriva strängare påföljder för fall då ett brott begås inom ramen för en kriminell organisation i den mening som avses i rådets rambeslut 2008/841/RIF⁽⁵⁾. Medlemsstaterna bör inte vara skyldiga att föreskriva särskilda försvårande omständigheter i fall där nationell rätt föreskriver separata brott och detta kan leda till strängare påföljder. När ett brott som avses i detta direktiv har begåtts i samband med ett annat brott som avses i detta direktiv och brotten begåtts av samma person, och det ena brottet i praktiken utgör en nödvändig del av det andra får en medlemsstat föreskriva, i enlighet med allmänna principer i nationell rätt, att ett sådant handlande ska betraktas som en försvårande omständighet för det huvudsakliga brottet.
- (20) Behörighetsregler bör säkerställa att de brott som avses i detta direktiv lagförs på ett verkkningsfullt sätt. I allmänhet hanteras brott bäst av det straffrättsliga systemet i det land där de begås. Varje medlemsstat bör därför fastställa att de är behöriga beträffande brott som begåtts på dess territorium och brott som begåtts av dess medborgare. Medlemsstaterna får också fastställa att de är behöriga beträffande brott som orsakar skada på deras territorium. De uppmannas starkt att göra det.
- (21) Behöriga myndigheter uppmuntras, med erinran om skyldigheterna enligt rådets rambeslut 2009/948/RIF⁽⁶⁾ och rådets beslut 2002/187/RIF⁽⁷⁾, att om det uppstår behörighetskonflikter använda möjligheten att hålla direkta samråd med bistånd av Europeiska unionens byrå för straffrättsligt samarbete (Eurojust).
- (22) Med tanke på behovet av särskilda verktyg för att på ett ändamålsenligt sätt utreda bedrägeri och förfalskning som rör andra betalningsmedel än kontanter, och deras betydelse för ett ändamålsenligt internationellt samarbete mellan nationella myndigheter, bör utredningsverktyg som typiskt sett används i ärenden som involverar organiserad brottslighet eller annan allvarlig brottslighet vara tillgängliga för behöriga myndigheter i alla medlemsstater, om och i den utsträckning som användningen av dessa verktyg är lämplig och står i proportion till arten av och allvaret i brotten enligt definitionen i nationell rätt. Därtill kommer att brottsbekämpande myndigheter och andra behöriga myndigheter i god tid bör få tillgång till relevant information för att utreda och lagföra de brott som avses i detta direktiv. Medlemsstaterna uppmannas att ge de behöriga myndigheterna tillräckligt med personal och ekonomiska resurser så att de korrekt kan utreda och lagföra de brott som avses i detta direktiv.

⁽⁵⁾ Rådets rambeslut 2008/841/RIF av den 24 oktober 2008 om kampen mot organiserad brottslighet (EUT L 300, 11.11.2008, s. 42).

⁽⁶⁾ Rådets rambeslut 2009/948/RIF av den 30 november 2009 om förebyggande och lösning av tvister om utövande av jurisdiktion i straffrättsliga förfaranden (EUT L 328, 15.12.2009, s. 42).

⁽⁷⁾ Rådets beslut 2002/187/RIF av den 28 februari 2002 om inrättande av Eurojust för att stärka kampen mot grov brottslighet (EGT L 63, 6.3.2002, s. 1).

- (23) Nationella myndigheter som utreder eller lagför brott som avses i detta direktiv bör ges befogenhet att samarbeta med andra nationella myndigheter inom samma medlemsstat och deras motparter i andra medlemsstater.
- (24) I många fall ligger brottslig verksamhet bakom incidenter som bör rapporteras till de relevanta nationella behöriga myndigheterna enligt Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/1148⁽⁸⁾. Sådana incidenter kan misstänkas vara av brottslig art även om det i det skedet inte finns tillräckliga bevis för ett brott. I ett sådant sammanhang bör relevanta leverantörer av samhällsviktiga tjänster och leverantörer av digitala tjänster uppmanas att dela de rapporter som krävs enligt direktiv (EU) 2016/1148 med brottsbekämpande myndigheter, så att ändamålsenliga och heltäckande svarsåtgärder kan vidtas och så att det blir lättare att identifiera och ställa gärningsmännen till svars för sina handlingar. I synnerhet krävs, för att främja en säker, trygg och mer motståndskraftig miljö, systematisk rapportering till de brottsbekämpande myndigheterna av incidenter som misstänks vara av allvarlig brottslig art. Dessutom bör i förekommande fall de enheter för hantering av it-säkerhetsincidenter som utsetts enligt direktiv (EU) 2016/1148 medverka i brottsutredningar i syfte att tillhandahålla information, enligt vad som anses lämpligt på nationell nivå, och även i syfte att tillhandahålla expertkunskaper om informationssystem.
- (25) Sådana allvarliga säkerhetsincidenter som avses i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/2366⁽⁹⁾ kan ha brottsligt ursprung. I förekommande fall bör betaltjänstleverantörer uppmanas att med brottsbekämpande myndigheter dela de rapporter som de enligt direktiv (EU) 2015/2366 är skyldiga att lämna till den behöriga myndigheten i sin hemmedlemsstat.
- (26) Det finns ett antal instrument och mekanismer på unionsnivå som ska möjliggöra utbyte av information mellan nationella brottsbekämpande myndigheter i syfte att utreda och lagföra brott. För att underlätta och påskynda samarbetet mellan nationella brottsbekämpande myndigheter och se till att dessa instrument och mekanismer utnyttjas fullt ut, bör detta direktiv stärka betydelsen av de operativa kontaktpunkter som infördes genom rambeslut 2001/413/RIF. Det bör vara möjligt för medlemsstaterna att besluta att använda befintliga nät av operativa kontaktpunkter, såsom det som inrättats genom direktiv 2013/40/EU. Kontaktpunkterna bör ge ändamålsenligt stöd, till exempel genom att underlätta utbyte av relevant information och tillhandahålla teknisk rådgivning eller rättslig information. För att säkerställa att nätet fungerar smidigt bör varje kontaktpunkt kunna kommunicera snabbt med kontaktpunkter i andra medlemsstater. Med tanke på att de brott som omfattas av detta direktiv har ett betydande gränsöverskridande inslag, och särskilt med tanke på att elektronisk bevisning är flyktig till sin natur, bör medlemsstaterna kunna hantera brådskande förfrågningar från nätet skyndsamt och ge återkoppling inom åtta timmar. I mycket brådskande och allvarliga fall bör medlemsstaterna underrätta Europeiska unionens byrå för samarbete inom brottsbekämpning (Europol).
- (27) För kampen mot bedrägeri och förfalskning som rör andra betalningsmedel än kontanter är det av stor vikt att brott rapporteras till de offentliga myndigheterna utan onödigt dröjsmål, eftersom det ofta är utgångspunkten för brottsutredningar. Åtgärder bör vidtas för att uppmanra att fysiska och juridiska personer, särskilt finansinstitut, rapporterar till brottsbekämpande och rättsliga myndigheter. Dessa åtgärder kan grunda sig på olika typer av åtgärder, inbegripet lagstiftning som fastställer skyldigheter att rapportera misstänkta bedrägerier, eller icke-lagstiftningsåtgärder, såsom att inrätta eller stödja organisationer eller mekanismer som främjar informationsutbyte, eller medvetandegörande. Alla sådana åtgärder som inbegriper behandling av fysiska personers personuppgifter bör vidtas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679⁽¹⁰⁾. I synnerhet bör varje översändande av information i syfte att förebygga och bekämpa brott med avseende på bedrägeri och förfalskning som rör andra betalningsmedel än kontanter vara förenligt med kraven i den förordningen, särskilt de lagliga grunderna för behandling.
- (28) För att underlätta skyndsamt och direkt rapportering av brott bör kommissionen göra en noggrann bedömning av medlemsstaternas inrättande av ändamålsenliga system för rapportering av bedrägerier online samt av upprättandet av standardiserade mallar för rapportering på unionsnivå. Sådana system skulle kunna göra det lättare att rapportera bedrägerier som rör andra betalningsmedel än kontanter vilka ofta sker online, och därigenom stärka stödet till brottsoffer, identifieringen av och analysen av hot i form av it-brottslighet och nationella behöriga myndigheters arbete och gränsöverskridande samarbete.

⁽⁸⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/1148 av den 6 juli 2016 om åtgärder för en hög gemensam nivå på säkerhet i nätverks- och informationssystem i hela unionen (EUT L 194, 19.7.2016, s. 1).

⁽⁹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/2366 av den 25 november 2015 om betaltjänster på den inre marknaden, om ändring av direktiven 2002/65/EG, 2009/110/EG och 2013/36/EU samt förordning (EU) nr 1093/2010 och om upphävande av direktiv 2007/64/EG (EUT L 337, 23.12.2015, s. 35).

⁽¹⁰⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av direktiv 95/46/EG (allmän dataskyddsförordning) (EUT L 119, 4.5.2016, s. 1).

- (29) De brott som avses i detta direktiv är ofta av gränsöverskridande karaktär. Kampen mot dessa brott är därför ofta beroende av ett nära samarbete mellan medlemsstaterna. Medlemsstaterna uppmuntras att i lämplig utsträckning säkerställa en ändamålsenlig tillämpning av instrument för ömsesidigt erkännande och rättslig hjälp vad gäller de brott som omfattas av detta direktiv.
- (30) För att bekämpa bedrägerier och förfalskning som rör andra betalningsmedel än kontanter på ett ändamålsenligt sätt är det särskilt viktigt att utreda och lagföra alla typer av sådana brott, även när det rör sig om små belopp. Rapporteringsskyldigheter, informationsutbyte och statistiska rapporter är effektiva sätt att upptäcka bedräglig verksamhet, särskilt liknande verksamheter som var för sig endast rör små belopp.
- (31) Bedrägeri och förfalskning som rör andra betalningsmedel än kontanter kan få allvarliga ekonomiska och icke-ekonomiska följder för brottsoffren. Om sådant bedrägeri innefattar till exempel identitetsstöld förvärras dess följder ofta eftersom det ger upphov till renomméskada, yrkesmässig skada, skada i fråga om en persons kreditvärdighet och allvarlig emotionell skada. Medlemsstaterna bör anta åtgärder för hjälp, stöd och skydd som syftar till att lindra dessa följder.
- (32) Det kan ofta gå lång tid innan brottsoffer upptäcker att de har lidit en förlust på grund av bedrägeri- och förfalskningsbrott. Under denna tid kan det uppstå en spiral av sammanhängande brott, varigenom de negativa följderna för brottsoffren förvärras.
- (33) Fysiska personer som är offer för bedrägeri som rör andra betalningsmedel än kontanter har rättigheter enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/29/EU⁽¹⁾. Medlemsstaterna bör anta åtgärder för hjälp och stöd till sådana offer som bygger på de åtgärder som krävs enligt det direktivet, men som mer direkt svarar mot de särskilda behov som offer för bedrägeri som rör identitetsstöld har. Sådana åtgärder bör särskilt omfatta tillhandahållandet av en förteckning över särskilda institutioner som täcker olika aspekter av identitetsrelaterad brottslighet och stöd till brottsoffer, specialiserat psykologiskt stöd och rådgivning om finansiella, praktiska och rättsliga frågor samt hjälp i samband med mottagande av tillgänglig ersättning. Medlemsstaterna bör uppmuntras att inrätta ett gemensamt nationellt onlineinformationsverktyg för att underlätta tillgången till hjälp och stöd för brottsoffer. Särskild information och rådgivning om skydd mot de negativa följderna av dessa brott bör även erbjudas juridiska personer.
- (34) Detta direktiv bör föreskriva en rättighet för juridiska personer att få tillgång till information i enlighet med nationell rätt om förfaranden för brottsanmälan och klagomål. En sådan rättighet är nödvändig särskilt för små och medelstora företag och bör bidra till att skapa ett positivare företagsklimat för små och medelstora företag. Fysiska personer omfattas redan av denna rättighet enligt direktiv 2012/29/EU.
- (35) Medlemsstaterna bör, med stöd av kommissionen, införa eller stärka åtgärder för att förebygga bedrägeri och förfalskning som rör andra betalningsmedel än kontanter samt åtgärder för att minska risken för sådana brott med hjälp av kampanjer för information och medvetandegörande. I detta sammanhang skulle medlemsstater kunna utveckla ett permanent onlineverktyg för medvetandegörande, med konkreta exempel på bedrägliga metoder i ett lättbegripligt format, samt hålla det uppdaterat. Verktöget skulle kunna vara kopplat till eller utgöra en del av det gemensamma nationella onlineinformationsverktyget för brottsoffer. Medlemsstaterna skulle också kunna inrätta forsknings- och utbildningsprogram. Särskild uppmärksamhet bör ägnas åt sårbara personers behov och intressen. Medlemsstaterna uppmuntras att säkerställa att tillräcklig finansiering görs tillgänglig för sådana kampanjer.
- (36) Det är nödvändigt att samla in statistiska uppgifter om bedrägeri och förfalskning som rör icke-kontanta betalningsinstrument. Medlemsstaterna bör därför vara skyldiga att säkerställa att det finns ett adekvat system för registrering, framtagande och tillhandahållande av befintliga statistiska uppgifter om de brott som avses i detta direktiv.
- (37) Syftet med detta direktiv är att ändra och utvidga bestämmelserna i rambeslut 2001/413/RIF. Eftersom ett stort antal väsentliga ändringar genomförs, bör rambeslut 2001/413/RIF av tydlighets skull ersättas i sin helhet med avseende på de medlemsstater som är bundna av detta direktiv.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/29/EU av den 25 oktober 2012 om fastställande av miniminormer för brottsoffers rättigheter och för stöd till och skydd av dem samt om ersättande av rådets rambeslut 2001/220/RIF (EUT L 315, 14.11.2012, s. 57).

- (38) I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokoll nr 21 om Förenade kungarikets och Irlands ställning med avseende på området med frihet, säkerhet och rättvisa, fogat till fördraget om Europeiska unionen (EU-fördraget) och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget), och utan att det påverkar tillämpningen av artikel 4 i det protokollet, deltar dessa medlemsstater inte i antagandet av detta direktiv, som inte är bindande för eller tillämpligt på dem.
- (39) I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokoll nr 22 om Danmarks ställning, fogat till EU-fördraget och EUF-fördraget, deltar Danmark inte i antagandet av detta direktiv, som inte är bindande för eller tillämpligt på Danmark.
- (40) Eftersom målen för detta direktiv, nämligen att belägga bedrägeri och förfalskning som rör andra betalningsmedel än kontanter med effektiva, proportionella och avskräckande straffrättsliga påföljder och att förbättra och uppmuntra det gränsöverskridande samarbetet både mellan behöriga myndigheter och mellan fysiska och juridiska personer och behöriga myndigheter, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna utan snarare, på grund av åtgärdens omfattning eller verkningar, kan uppnås bättre på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i EU-fördraget. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.
- (41) I detta direktiv iakttas grundläggande rättigheter och de principer som erkänns särskilt i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, inbegripet rätten till frihet och säkerhet, respekt för privat- och familjeliv, skydd av personuppgifter, näringsfrihet, rätt till egendom, rätt till ett effektivt rättsmedel och till en opartisk domstol, presumtion för oskuld och rätten till försvar, principerna om laglighet och proportionalitet i fråga om brott och straff samt rätten att inte bli dömd eller straffad två gånger för samma brott. Detta direktiv syftar till att säkerställa att dessa rättigheter och principer iakttas fullt ut och bör genomföras i enlighet med detta.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

AVDELNING I

SYFTE OCH DEFINITIONER

Artikel 1

Syfte

Detta direktiv fastställer minimiregler om fastställande av brottsrekvisit och påföljder inom områdena bedrägeri och förfalskning som rör andra betalningsmedel än kontanter. Det gör det lättare att förebygga sådana brott samt att ge hjälp och stöd till brottsoffer.

Artikel 2

Definitioner

I detta direktiv avses med

- a) *icke-kontanta betalningsinstrument*: andra icke-fysiska eller fysiska skyddade utrustningar, föremål eller handlingar, eller en kombination av dessa, än lagliga betalningsmedel som, ensamma eller i förening med ett förfarande eller en uppsättning förfaranden, ger innehavaren eller användaren möjlighet att överföra pengar eller penningvärde, inbegripet med hjälp av digitala betalningsmedel,
- b) *skyddade utrustningar, föremål eller handlingar*: utrustningar, föremål eller handlingar som är skyddade mot imitation eller bedräglig användning, till exempel genom utformning, kodning eller signatur,
- c) *digitalt betalningsmedel*: varje form av elektroniska pengar enligt definitionen i artikel 2.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/110/EG ⁽¹²⁾ eller virtuell valuta,

⁽¹²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/110/EG av den 16 september 2009 om rätten att starta och driva affärsverksamhet i institut för elektroniska pengar samt om tillsyn av sådan verksamhet, om ändring av direktiven 2005/60/EG och 2006/48/EG och om upphävande av direktiv 2000/46/EG (EUT L 267, 10.10.2009, s. 7).

- d) *virtuell valuta*: en digital värderepresentation som inte emitteras eller garanteras av en centralbank eller en offentlig myndighet, som inte nödvändigtvis är kopplad till en rättsligt etablerad valuta och som inte har rättslig status som valuta eller pengar men som godtas av fysiska eller juridiska personer såsom betalningsmedel och kan överföras, lagras och handlas elektroniskt,
- e) *informationssystem*: informationssystem enligt definitionen i artikel 2 a i direktiv 2013/40/EU,
- f) *datorbehandlingsbara uppgifter*: datorbehandlingsbara uppgifter enligt definitionen i artikel 2 b i direktiv 2013/40/EU,
- g) *juridisk person*: en enhet som är en juridisk person enligt tillämplig rätt, med undantag av stater eller offentliga organ vid utövandet av offentlig maktbefogenheter samt offentliga internationella organisationer.

AVDELNING II

BROTT

Artikel 3

Bedräglig användning av icke-kontanta betalningsinstrument

Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att följande handlingar, om de begås uppsåtligen, är straffbara:

- a) Bedräglig användning av ett icke-kontant betalningsinstrument som stulits eller på annat sätt olovligen tillgripits eller införskaffats.
- b) Bedräglig användning av ett helt eller delvis förfalskat icke-kontant betalningsinstrument.

Artikel 4

Brott med anknytning till bedräglig användning av fysiska icke-kontanta betalningsinstrument

Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att följande handlingar, om de begås uppsåtligen, är straffbara:

- a) Stöld eller annat olovligt tillgrepp av ett fysiskt icke-kontant betalningsinstrument.
- b) Bedräglig hel- eller delförfalskning av ett fysiskt icke-kontant betalningsinstrument.
- c) Innehav av ett stulet eller på annat sätt olovligen tillgripet, eller av ett helt eller delvis förfalskat fysiskt icke-kontant betalningsinstrument, för bedräglig användning.
- d) Anskaffande för egen eller annans räkning, inbegripet mottagande, tillgrepp, inköp, överföring, import, export, försäljning, transport eller distribution av ett stulet eller ett helt eller delvis förfalskat fysiskt icke-kontant betalningsinstrument för bedräglig användning.

Artikel 5

Brott med anknytning till bedräglig användning av icke-fysiska icke-kontanta betalningsinstrument

Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att följande handlingar, om de begås uppsåtligen, är straffbara:

- a) Olovligt införskaffande av ett icke-fysiskt icke-kontant betalningsinstrument, åtminstone när ett sådant införskaffande har innefattat begående av ett av de brott som avses i artiklarna 3–6 i direktiv 2013/40/EU, eller förskingring av ett icke-fysiskt icke-kontant betalningsinstrument.
- b) Bedräglig hel- eller delförfalskning av ett icke-fysiskt icke-kontant betalningsinstrument.
- c) Innehav av ett olovligen införskaffat eller helt eller delvis förfalskat icke-fysiskt icke-kontant betalningsinstrument för bedräglig användning, åtminstone när det olovliga ursprunget var känt vid tidpunkten för innehavet av instrumentet.
- d) Anskaffande för egen eller annans räkning, inbegripet försäljning, överföring eller distribution, eller tillgängliggörande, av ett olovligen införskaffat eller helt eller delvis förfalskat icke-fysiskt icke-kontant betalningsinstrument för bedräglig användning.

*Artikel 6***Bedrägeri med anknytning till informationssystem**

Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att det är straffbart att genomföra eller orsaka en överföring av pengar, penningvärde eller virtuell valuta och därigenom orsaka en olovlig förlust av egendom för en annan person i syfte att uppnå en olovlig vinst för gärningsmannen eller en tredje part om denna handling begås uppsåtligen genom att

- a) utan rätt hindra eller ingripa i ett informationssystemets funktion,
- b) utan rätt mata in, ändra, radera, överföra eller undertrycka datorbehandlingsbara uppgifter.

*Artikel 7***Verktyg som används för att begå brott**

Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att framställning, anskaffande för egen eller annans räkning, inbegripet import, export, försäljning, transport eller distribution, eller tillgängliggörande av en utrustning eller ett instrument, datorbehandlingsbara uppgifter eller varje annat medel som i första hand är utformat eller särskilt har anpassats i syfte att begå något av de brott som avses i artikel 4 a och b, artikel 5 a och b eller artikel 6, åtminstone när brottet begås med avsikten att dessa medel ska användas, är straffbart.

*Artikel 8***Anstiften, medhjälp och försök**

1. Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att anstiften och medhjälp till ett brott som avses i artiklarna 3–7 är straffbart.
2. Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att försök till ett brott som avses i artikel 3, artikel 4 a, b eller d, artikel 5 a eller b eller artikel 6 är straffbart. Vad gäller artikel 5 d ska medlemsstaterna vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att åtminstone försök till bedrägligt anskaffande av ett olovligt införskaffat eller helt eller delvis förfalskat icke-fysiskt icke-kontant betalningsinstrument för egen eller annans räkning är straffbart.

*Artikel 9***Påföljder för fysiska personer**

1. Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att de brott som avses i artiklarna 3–8 är belagda med effektiva, proportionella och avskräckande straffrättsliga påföljder.
2. Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att de brott som avses i artikel 3, artikel 4 a och b samt artikel 5 a och b är belagda med ett maximistraff på minst två års fängelse.
3. Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att de brott som avses i artikel 4 c och d och artikel 5 c och d är belagda med ett maximistraff på minst ett års fängelse.
4. Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att det brott som avses i artikel 6 är belagt med ett maximistraff på minst tre års fängelse.
5. Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att det brott som avses i artikel 7 är belagt med ett maximistraff på minst två års fängelse.
6. Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att de brott som avses i artiklarna 3 – 6 är belagda med ett maximistraff på minst fem års fängelse om de begås inom ramen för en kriminell organisation enligt definitionen i rambeslut 2008/841/RIF, oberoende av den påföljd som föreskrivs i det beslutet.

*Artikel 10***Juridiska personers ansvar**

1. Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att juridiska personer kan hållas ansvariga för de brott som avses i artiklarna 3–8 och som begås till deras förmån av en person som agerar antingen enskilt eller som en del av den juridiska personens organisation och som har en ledande ställning inom den juridiska personen, grundad på något av följande:

- a) Behörighet att företräda den juridiska personen.
- b) Befogenhet att fatta beslut på den juridiska personens vägnar.
- c) Befogenhet att utöva kontroll inom den juridiska personen.

2. Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att juridiska personer kan hållas ansvariga när brister i övervakning eller kontroll som ska utföras av en person som avses i punkt 1 har gjort det möjligt för en person som är underställd den juridiska personen att till förmån för denna juridiska person begå något av de brott som avses i artiklarna 3–8.

3. Juridiska personers ansvar enligt punkterna 1 och 2 ska inte utesluta straffrättsliga förfaranden mot fysiska personer som är gärningsmän eller anstiftare eller medhjälpare till något av de brott som avses i artiklarna 3–8.

*Artikel 11***Sanktioner för juridiska personer**

Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att en juridisk person som hålls ansvarig enligt artikel 10.1 eller 10.2 är föremål för effektiva, proportionella och avskräckande sanktioner, som ska innefatta bötesstraff eller administrativa avgifter och som får innefatta andra sanktioner, såsom

- a) uteslutning från rätt till offentliga förmåner eller stöd,
- b) tillfällig uteslutning från tillgång till offentlig finansiering, inklusive anbudsförfaranden, bidrag och koncessioner,
- c) tillfälligt eller permanent näringsförbud,
- d) rättslig övervakning,
- e) rättsligt beslut om upplösning av verksamheten,
- f) tillfällig eller permanent stängning av inrättningar som har använts för att begå brottet.

AVDELNING III

BEHÖRIGHET OCH UTREDNING*Artikel 12***Behörighet**

1. Varje medlemsstat ska vidta nödvändiga åtgärder för att fastställa sin behörighet beträffande de brott som avses i artiklarna 3–8 om minst en av följande omständigheter föreligger:

- a) Brottet har begåtts helt eller delvis på dess territorium.
- b) Gärningsmannen är medborgare i medlemsstaten.

2. Vid tillämpning av punkt 1 a ska ett brott anses ha begåtts helt eller delvis på en medlemsstats territorium i fall där gärningsmannen är fysiskt närvarande på det territoriet när brottet begås och oavsett om brottet begås med användning av ett informationssystem på denna medlemsstats territorium eller inte.

3. En medlemsstat ska underrätta kommissionen om den beslutar att fastställa sin behörighet över ett brott som avses i artiklarna 3–8 vilket har begåtts utanför dess territorium, inbegripet i fall där

- a) gärningsmannen har hemvist på dess territorium,
- b) brottet har begåtts till förmån för en juridisk person som är etablerad på dess territorium,
- c) brottet har begåtts mot en av dess medborgare eller mot en person som har hemvist på dess territorium.

*Artikel 13***Effektiva utredningar och samarbete**

1. Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att utredningsverktyg, såsom de som används vid bekämpning av organiserad brottslighet eller andra allvarliga brott, är effektiva, står i proportion till det begångna brottet och är tillgängliga för de personer, enheter eller avdelningar som har ansvaret för att utreda eller lagföra de brott som avses i artiklarna 3–8.
2. Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att information som fysiska och juridiska personer enligt nationell rätt är skyldiga att lämna om brott som avses i artiklarna 3–8 när de myndigheter som utreder eller lagför dessa brott utan onödigt dröjsmål.

AVDELNING IV

INFORMATIONsutBYTE OCH RAPPORTERING AV BROTT*Artikel 14***Informationsutbyte**

1. För utbyte av information om de brott som avses i artiklarna 3–8 ska medlemsstaterna säkerställa att de har en operativ nationell kontaktpunkt som kan nå dygnet runt, alla dagar i veckan. Medlemsstaterna ska också säkerställa att de har förfaranden som gör att brådskande förfrågningar om bistånd hanteras skyndsamt, och att behörig myndighet svarar inom åtta timmar från mottagandet genom att åtminstone ange huruvida förfrågan kommer att besvaras, formen för ett sådant svar och den beräknade tid inom vilken svaret kommer att skickas. Medlemsstaterna får besluta att använda befintliga nät av operativa kontaktpunkter.
2. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen, Europol och Eurojust om den kontaktpunkt som avses i punkt 1 som de har utsett. De ska uppdatera denna information vid behov. Kommissionen ska vidarebefordra denna information till övriga medlemsstater.

*Artikel 15***Rapportering av brott**

1. Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att lämpliga rapporteringskanaler görs tillgängliga för att underlätta att de brott som avses i artiklarna 3–8 rapporteras till brottsbekämpande myndigheter och andra behöriga nationella myndigheter utan onödigt dröjsmål.
2. Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att uppmuntra finansinstitut och andra juridiska personer som är verksamma på deras territorium att rapportera misstänkt bedrägeri till brottsbekämpande myndigheter och andra behöriga myndigheter utan onödigt dröjsmål i syfte att de brott som avses i artiklarna 3–8 ska kunna upptäckas, förebyggas, förhindras, utredas eller lagföras.

*Artikel 16***Hjälp och stöd till brottsoffer**

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att fysiska och juridiska personer som lidit skada till följd av något av de brott som avses i artiklarna 3–8 och som begåtts genom missbruk av personuppgifter
 - a) erbjuds särskild information och rådgivning om hur de kan skydda sig själva mot de negativa följderna av brotten, såsom renomméskada, och
 - b) får en förteckning över särskilda institutioner som arbetar med olika aspekter av identitetsrelaterad brottslighet och stöd till brottsoffer.
2. Varje medlemsstat uppmanas att inrätta ett gemensamt nationellt onlineinformationsverktyg för att underlätta tillgången till hjälp och stöd för fysiska och juridiska personer som lidit skada till följd av de brott som avses i artiklarna 3–8 och som begåtts genom missbruk av personuppgifter.

3. Medlemsstaterna ska säkerställa att juridiska personer som är offer för brott som avses i artiklarna 3–8 i detta direktiv utan onödigt dröjsmål efter sin första kontakt med en behörig myndighet erbjuds information om följande:
- Förfarandena för brottsanmälan och brottsoffrets roll i sådana förfaranden.
 - Rätten att få information om ärendet i enlighet med nationell rätt.
 - Tillgängliga förfaranden för att inge klagomål om den behöriga myndigheten inte respekterar brottsoffrets rättigheter under ett straffrättsligt förfarande.
 - Kontaktpuffgifter för information om det egna ärendet.

Artikel 17

Förebyggande åtgärder

Medlemsstaterna ska vidta lämpliga åtgärder, inbegripet via internet, såsom kampanjer för information och medvetandegörande och forsknings- och utbildningsprogram som syftar till att minska omfattningen av bedrägerier, öka medvetenheten om problemet och minska risken för att bli offer för bedrägeri. Om så är lämpligt ska medlemsstaterna agera i samarbete med berörda aktörer.

Artikel 18

Övervakning och statistik

- Kommissionen ska senast den 31 augusti 2019 fastställa ett detaljerat program för övervakning av detta direktivs utfall, resultat och effekter. I övervakningsprogrammet ska det anges vilka metoder som kommer att användas för att samla in nödvändiga uppgifter och andra nödvändiga bevis och med vilka intervaller detta kommer att ske. Det ska närmare anges vilka åtgärder som kommissionen respektive medlemsstaterna ska vidta när det gäller att samla in, dela och analysera uppgifterna och de andra bevisen.
- Medlemsstaterna ska säkerställa att det finns ett system för registrering, framtagande och tillhandahållande av anonymiserade statistiska uppgifter om rapporterings-, utrednings- och rättegångsfaserna rörande de brott som avses i artiklarna 3–8.
- De statistiska uppgifter som avses i punkt 2 ska åtminstone omfatta befintliga uppgifter om antalet sådana brott som avses i artiklarna 3–8 som registrerats av medlemsstaterna och om antalet personer som åtalats och dömts för sådana brott som avses i artiklarna 3–7.
- Medlemsstaterna ska årligen översända de uppgifter som samlats in enligt punkterna 1, 2 och 3 till kommissionen. Kommissionen ska säkerställa att en samlad översyn över dessa statistiska rapporter offentliggörs varje år och översänds till behöriga specialiserade unionsbyråer och unionsorgan.

Artikel 19

Ersättande av rambeslut 2001/413/RIF

Rambeslut 2001/413/RIF ersätts med avseende på de medlemsstater som är bundna av detta direktiv, utan att det påverkar dessa medlemsstaters skyldigheter vad gäller tidsfristerna för införlivande av det rambeslutet med nationell rätt.

För de medlemsstater som är bundna av detta direktiv ska hänvisningar till rambeslut 2001/413/RIF anses som hänvisningar till detta direktiv.

Artikel 20

Införlivande

- Medlemsstaterna ska sätta i kraft de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den 31 maj 2021. De ska genast underrätta kommissionen om detta.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.

- Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till de bestämmelser i nationell rätt som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

*Artikel 21***Utvärdering och rapportering**

1. Kommissionen ska senast den 31 maj 2023 överlämna en rapport till Europaparlamentet och rådet med en bedömning av i vilken utsträckning medlemsstaterna har vidtagit de åtgärder som är nödvändiga för att följa detta direktiv. Medlemsstaterna ska förse kommissionen med de uppgifter den behöver för att utarbeta denna rapport.
2. Kommissionen ska senast den 31 maj 2026 göra en utvärdering av detta direktivs inverkan på bekämpande av bedrägeri och förfalskning som rör andra betalningsmedel än kontanter, samt på grundläggande rättigheter, och överlämna en rapport till Europaparlamentet och rådet. Medlemsstaterna ska förse kommissionen med de uppgifter som är nödvändiga för att utarbeta rapporten.
3. I samband med den utvärdering som avses i punkt 2 i denna artikel ska kommissionen också rapportera om nödvändigheten, genomförbarheten och ändamålsenligheten vad gäller skapandet av nationella säkra onlinesystem där brottsoffer ska kunna rapportera sådana brott som avses i artiklarna 3–8 och vad gäller upprättandet av en standardiserad unionsmall för rapportering som ska fungera som grund för medlemsstaterna.

*Artikel 22***Ikraftträdande**

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna i enlighet med fördragen.

Utfärdat i Strasbourg den 17 april 2019.

På Europaparlamentets vägnar

A. TAJANI

Ordförande

På rådets vägnar

G. CIAMBA

Ordförande

II

(Icke-lagstiftningsakter)

FÖRORDNINGAR

KOMMISSIONENS DELEGERADE FÖRORDNING (EU) 2019/714

av den 7 mars 2019

om ersättande av bilaga I och om ändring av bilagorna II och VII till Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 211/2011 om medborgarinitiativet

EUROPEISKA KOMMISSIONEN HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt,

med beaktande av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 211/2011 av den 16 februari 2011 om medborgarinitiativet ⁽¹⁾, särskilt artikel 16, och

av följande skäl:

- (1) Enligt 7.2 i förordning (EU) nr 211/2011 ska i minst en fjärdedel av medlemsstaterna det minsta antal medborgare som undertecknar ett medborgarinitiativ motsvara det antal ledamöter i Europaparlamentet som valts i varje medlemsstat, multiplicerat med 750. Dessa minimiantal undertecknare anges i bilaga I till den förordningen.
- (2) Den 29 mars 2017 anmälde Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland (nedan kallat *Förenade kungariket*) sin avsikt att utträda ur unionen i enlighet med artikel 50 i fördraget om Europeiska unionen. Fördragen kommer att upphöra att vara tillämpliga på Förenade kungariket från och med den dag då ett avtal om utträde träder i kraft eller, om det inte finns något sådant avtal, två år efter anmälan, dvs. från och med den 30 mars 2019 om inte Europeiska rådet i samförstånd med Förenade kungariket enhälligt beslutar att förlänga denna tidsfrist.
- (3) Den 28 juni 2018 antogs Europeiska rådets beslut (EU) 2018/937 ⁽²⁾ om Europaparlamentets sammansättning. Genom beslutet, som trädde i kraft den 3 juli 2018, fastställs antalet ledamöter i Europaparlamentet som ska väljas i varje medlemsstat för mandatperioden 2019–2024 som inleds den 2 juli 2019.

För att återspegla dessa bestämmelser avseende det minsta antal undertecknare som anges i bilaga I till förordning (EU) nr 211/2011 bör bilaga I till förordning (EU) nr 211/2011 ändras. Ändringen bör börja tillämpas den 2 juli 2019 då Europaparlamentets mandatperiod 2019–2024 inleds. Om den tvåårsperiod som avses i artikel 50.3 i fördraget om Europeiska unionen skulle förlängas efter detta datum skulle ändringen bli tillämplig efter det att den förlängda tidsperioden har löpt ut. För ökad klarhet bör bilaga I ersättas.

- (4) I artikel 4.1 i förordning (EU) nr 211/2011 anges att organisatörerna av ett föreslaget medborgarinitiativ ska registrera initiativet hos kommissionen och lämna den information som anges i bilaga II till förordningen.

⁽¹⁾ EUT L 65, 11.3.2011, s. 1.

⁽²⁾ Europeiska rådets beslut (EU) 2018/937 av den 28 juni 2018 om Europaparlamentets sammansättning (EUT L 165 I, 2.7.2018, s. 1).

- (5) I artikel 9 i förordning (EU) nr 211/2011 föreskrivs att för ingivande av ett medborgarinitiativ till kommissionen ska organisatörerna använda det formulär som anges i bilaga VII till den förordningen.
- (6) I bilagorna II och VII i förordning (EU) nr 211/2011 finns en fotnot med information om hur initiativorganisatörernas och sponsorernas personuppgifter behandlas. Informationen i den fotnoten bör förkortas och förenklas för att undvika förväxling med meddelandet om behandling av personuppgifter som används för databehandlingen i fråga.
- (7) Texten i fotnoterna avser Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001⁽³⁾. Förordning (EG) nr 45/2001 upphävdes och ersattes med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1725 från och med den 11 december 2018⁽⁴⁾. Hänvisningen till förordning (EG) nr 45/2001 bör därför strykas från dessa fotnoter.
- (8) Bilaga I till förordning (EU) nr 211/2011 bör därför ersättas och bilagorna II och VII till den förordningen bör därför ändras i enlighet med detta.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Förordning (EU) nr 211/2011 ska ändras på följande sätt:

- 1) Bilaga I ska ersättas med texten i bilagan till den här förordningen.
- 2) I bilaga II ska texten i fotnot⁽¹⁾ ersättas med följande:

”⁽¹⁾ I kommissionens internetbaserade register kommer endast organisatörernas fullständiga namn, kontaktpersonernas e-postadresser och uppgifter om källor till stöd och finansiering att göras tillgängliga för allmänheten.

De registrerade har rätt att invända mot att deras personuppgifter offentliggörs om det finns avgörande och berättigade skäl som rör dem.”

- 3) I bilaga VII ska texten i fotnot⁽¹⁾ ersättas med följande:

”⁽¹⁾ I kommissionens internetbaserade register kommer endast organisatörernas fullständiga namn, kontaktpersonernas e-postadresser och uppgifter om källor till stöd och finansiering att göras tillgängliga för allmänheten.

De registrerade har rätt att invända mot att deras personuppgifter offentliggörs om det finns avgörande och berättigade skäl som rör dem.”

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 1.1 ska tillämpas från och med den 2 juli 2019 eller från och med dagen efter den dag då fördragen upphör att vara tillämpliga på Förenade kungariket i enlighet med artikel 50.3 i fördraget om Europeiska unionen, beroende på vilket som inträffar senast.

⁽³⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 av den 18 december 2000 om skydd för enskilda då gemenskapsinstitutionerna och gemenskapsorganen behandlar personuppgifter och om den fria rörligheten för sådana uppgifter (EGT L 8, 12.1.2001, s. 1).

⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1725 av den 23 oktober 2018 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter som utförs av unionens institutioner, organ och byråer och om det fria flödet av sådana uppgifter samt om upphävande av förordning (EG) nr 45/2001 och beslut nr 1247/2002/EG (EUT L 295, 21.11.2018, s. 39).

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 7 mars 2019.

På kommissionens vägnar

Jean-Claude JUNCKER

Ordförande

BILAGA

MINSTA ANTAL UNDERTECKNARE PER MEDLEMSSTAT

Belgien	15 750
Bulgarien	12 750
Tjeckien	15 750
Danmark	10 500
Tyskland	72 000
Estland	5 250
Irland	9 750
Grekland	15 750
Spanien	44 250
Frankrike	59 250
Kroatien	9 000
Italien	57 000
Cypern	4 500
Lettland	6 000
Litauen	8 250
Luxemburg	4 500
Ungern	15 750
Malta	4 500
Nederländerna	21 750
Österrike	14 250
Polen	39 000
Portugal	15 750
Rumänien	24 750
Slovenien	6 000
Slovakien	10 500
Finland	10 500
Sverige	15 750

ISSN 1977-0820 (elektronisk utgåva)
ISSN 1725-2628 (pappersutgåva)

Europeiska unionens publikationsbyrå
2985 Luxemburg
LUXEMBURG

SV